



TIẾNG NÓI NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA

★ DIỄN ĐÀN TRANH ĐẤU CHO TỰ DO DÂN CHỦ Ở VIỆT NAM ★

Số 73 - Tháng 7 Năm 2014

NHÓM CHỦ TRƯỞNG:

Lâm Thanh Liêm, Huỳnh Vạng Lộc,
Phạm Đăng Sum, Nguyễn Minh Tân,
† Thái Tường, Vũ Trí

TÔN CHỈ:

- Đả phá mọi hình thức độc tài
- Mưu cầu xây dựng nước nhà độc lập, dân chủ, công bằng và thịnh vượng
- Sát cánh với mọi tập thể và cá nhân cùng mục tiêu tranh đấu

Tiếng nói **NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA**

6, Rue de Rungis

75013 Paris - FRANCE

E.mail: minhtan@free.fr

VỚI SỰ CỘNG TÁC:

Bao La Cử sĩ, Đại Dương,
Hỏa Châu, Hồ Tấn Vinh,
Tiểu Tử,

Nhân Chứng

ĐẠI DIỆN TẠI:

ÂU CHÂU:

NGUYỄN NGỌC DIỆP

172/4, AVE MARIE-JOSÉ

1200 BRUXELLES - BELGIQUE

NGUYỄN SANH TIỀN

122 VALKENKAMP

360726 MAAARSEN - HOLLANDE

NGUYỄN TẤN HUỆ

VIA PIO X 31044 MONTE BELLUNA TV
ITALIE

GIA NÃ ĐẠI:

TRẦN THANH LIÊM

2101 ISLINGTON AVE (#2005)

- ETOBICOKE - M9P3R2

HOA KỲ:

ĐỖ CHÂU TRỌNG

16740 SOUTH WEST STUARY

B EAVERTON 97006/7959

- OREGON

ÚC CHÂU:

NGUYỄN TRÍ HÒA

PO BOX 326

Bankstown N.S.W. 2200

MUÔN THUỞ GƯƠNG SOI CHỈ QUẬT CƯỜNG
HƯỚNG VỀ DÂN TỘC NGẬP TÌNH THƯƠNG



HÀNH TRANG NGƯỜI XUỐNG ĐƯỜNG

Nếu họ là người Nhựt, họ đã biết mổ bụng tự xử, nếu họ là người Đại Hàn, họ đã biết từ chức lâu rồi. Nhưng họ đã đưa nước Việt Nam vào chỗ tận cùng vô vọng và nhục nhã

này mà họ vẫn còn đó. Họ là con thú chẳng?

Hôm nay, họ phải thừa hưởng cái kết quả lộ trình mất nước mà đảng trưởng của họ đã kế hoạch 84 năm về trước,



Biểu tình ngày 4-6-2014 trước toà đại sứ Tàu cộng tại Sài Gòn

lúc đó họ chưa ra đời. Nhưng tội lỗi này họ phải gánh. Mai đây họ sẽ làm gì, tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc chắn là họ còn phải đối diện với lương tâm của mình. Họ làm sao nhìn mặt vợ con mà không hổ thẹn, vì cả gia đình, dòng họ vẫn phải chịu phán xét của lịch sử. Họ dư biết rằng muốn thoát ra khỏi tuyệt lộ hôm nay, không thể chỉ có đương đầu với chủ nghĩa bành trướng của Bắc Kinh nói chung hay vụ giàn khoan nói riêng. Điểm chánh của vấn đề là đảng Cộng Sản Việt Nam phải trả lại quyền công dân cho mọi người Việt, cụ thể là bỏ Điều 4 trong Hiến Pháp và bầu cử tự do.

Ai có thể giúp cho tiến trình đó?

Soi rọi đường đi cho dân tộc luôn luôn là trách nhiệm của người trí thức. Câu nói quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách vẫn luôn luôn đúng, nhứt là ở dưới chế độ cộng sản. Chế độ CS vẫn còn hoành ở Việt Nam là vì các trí thức Việt Nam, nhứt là các trí thức miền Bắc đã không có đủ dũng khí, đã đầu hàng.

Tôi xin mượn lời của một người trí thức nhắc nhở với họ: Vấn đề của chúng ta ngày hôm nay nhất là trí thức miền Bắc là chúng ta cần biết tẩy não, giải trừ tất cả những điều do tuyên truyền bịa đặt, do nói dối trá, do che dấu quá lâu..Và sự thật sẽ giải phóng chúng ta. Nhiều người trí thức có thể không đồng ý với tôi, nhưng đó vẫn là sự thật!!

Chẳng lẽ quý vị cứ tiếp tục ăn bánh vẽ mãi sao!!

VAI TRÒ CỦA TRÍ THỨC

MIỀN BẮC SAU 1975 NGUYỄN VĂN LỤC

Dân cầm bút chỉ có thể lấy dũng khí mà làm súng đạn. Nhưng phải súng đạn thật thì mới nổ thiet.

Tôi xin gửi tặng những người yêu nước hôm nay một số suy tư của một người trí thức yêu nước khác.

Nhưng nàng My Châu ngày thơ, khờ dại đã chết từ mấy ngàn năm trước, còn chính quyền My Châu bây giờ không một chút khờ dại mà cũng chẳng lụy tình ai, nó chỉ lụy cái túi tiền của chính nó. Mọi tính toán của nó chỉ nhằm tu tạo, xây đắp quyền lợi bản thân, cũng như con thú chỉ có một đam mê duy nhất là liếm cho mượt bộ lông của chính nó mà thôi.

My Châu ngày nay là một con đĩ già trơ trẽn, trần truồng nằm dạng háng sẵn cho phương Bắc.

Người dân Việt phải chém cụt đầu con đĩ ấy, trước khi nó kịp trao hết nỏ thần vào tay giặc nếu chúng ta không muốn lặp lại số phận bi thảm của An Dương Vương.

Dân tộc Việt không thể làm được điều ấy, nếu quân đội không đứng lên cùng với họ.

Quân đội, những người lính của nhân dân, các anh còn ngủ đến bao giờ?

DƯƠNG THU HƯƠNG

Thời gian cấp bách, không thể viết dài hơn. Xin gửi đến các bạn nhận định bi thương của một sĩ phu khác.

Trung Quốc xâm lược Việt

Nam bằng cái kế sách hai nước cộng sản với nhau, nước cộng sản lớn thôn tính nước cộng sản nhỏ, nước cộng sản nhỏ để giữ được quyền lợi phải giữ được làm chư hầu của nước lớn, và cứ như thế họ lấn chiếm. Muốn ra khỏi cái nạn đó thì tốt nhất là phải giữ được ra khỏi cái chủ nghĩa cộng sản, ra khỏi cái chủ nghĩa cộng sản thì cái cam kết của Phạm Văn Đồng hay của Hồ Chí Minh là vô nghĩa, chúng tôi là không theo cái chủ nghĩa ấy nữa, không có cái chuyện hai đảng ngồi làm việc với nhau quyết định cái vấn đề của dân tộc nữa.

. . . toàn bộ lãnh thổ VN đã an bài trong tay Trung Quốc, thì không có cách nào giải quyết cả. Nhưng không phải. Tôi nghĩ rằng vẫn có một cái ẩn số cuối cùng, ẩn số này có thể làm lộn ngược cái bài toán, cái kết quả ấy, là nhân dân. Chỉ có nhân dân mới cứu được nước thôi.

HÀ SĨ PHU trả lời phỏng vấn của nhà báo Trần Quang Thành (10-5-2014)

Những người dân ở trong nước hay đang ở hải ngoại, mai đây xuống đường biểu tình mang theo bước chân của mình ý thức rằng chỉ có mình mới tự cứu mình được.

HỒ TẤN VINH

Melbourne

Ngày 17 tháng 5 năm 2014

CẢM TẠ MIỀN NAM



Đã từ lâu, tôi có điều muốn
nói
Với Miền Nam, miền đất mới
thân quen
Một lời cảm ơn tha thiết chân
tình
Của Miền Bắc, xứ ngàn năm
văn vật.

Tôi còn nhớ sau cái ngày
"thống nhất"
Tôi đã vào một xứ sở thần
tiên
Nếp sống văn minh, dân khí
dịu hiền
Cơm áo no lành, con người
hạnh phúc.
Tôi đã ngạc nhiên với lòng
thán phục
Mở mắt to nhìn nửa nước anh
em
Mà đảng bảo là bị lừa gạt,
quyền

Áp bức, đọa đày, đói ăn, khát
uống.
Trước mắt tôi, một Miền Nam
sinh động
Đất nước con người dân chủ
tự do
Tôi đã khóc ròng đứng giữa
thủ đô
Giận đảng giận đoàn bao
năm phỉnh gạt.
Sinh ra lớn lên sau bức màn
sắt
Tôi chẳng biết gì ngoài bác,
đảng "kính yêu"
Xã hội sơ khai, tẩy não, một
chiều
Con người nói năng như là
chim vẹt.

Mở miệng ra là: "Nhờ ơn bác
đảng
Chế độ ta ưu việt nhất hành
tinh

Đuốc soi đường chủ nghĩa
Mac Lenin
Tiến nhanh tiến mạnh lên
thiên đường vô sản."
Hai mươi một năm trên
đường cách mạng
Xã hội thụt lùi người kéo thay
trâu
Cuộc sống xuống thang tính
bằng tem phiếu
Nhân phẩm con người chẳng
khác bèo dậu.
Cảm tạ Miền Nam phá màn u
tối
Để tôi được nhìn ánh sáng
văn minh
Biết được nhân quyền, tự do
dân chủ
Mà đảng từ lâu bưng bít dân
minh.
Cảm tạ Miền Nam khai đường
chỉ lối
Đưa tôi trở về tổ quốc thiêng
liêng
Của Hùng Vương, quốc tổ
giống Rồng Tiên
Chớ không là Cac Mac và Le
nin ngoại tộc.
Cảm tạ Miền nam mở lòng
khai sáng
Đưa tôi hội nhập cùng thế
giới năm châu
Mà trước đây tôi có biết gì
đâu
Ngoài Trung quốc và Liên xô
đại vĩ
Cảm tạ Miền Nam đã một
thời làm chiến sĩ
Chống lại Cộng nô cuồng
vọng xâm lăng
Hầu giúp cả nước thoát bầy
ác quỷ
Dù không thành công cũng
đã thành nhân.

PHAN HUY
(Một thi nhân Miền Bắc)

LÀM SAO NGĂN CHẶN ÂM MƯU THÂM ĐỘC CỦA TRUNG CỘNG



cột mốc

Mặc dù vậy, Bắc Kinh vẫn đưa cả giàn khoan và các tàu chuyên dụng trong quy trình sản xuất dầu hoả khép kín được hàng trăm tàu, kể cả chiến hạm hộ tống mà ước tính chi phí mỗi ngày gần 6 triệu USD.

Như thế, chuyện khai thác dầu chỉ là hoả mù để che đậy cho việc đóng cột mốc hải giới cho Lưỡi Bò.

Năm 2009, Bắc Kinh đề trình yêu sách Thêm Lục địa lên Liên Hiệp Quốc có kèm bản đồ Đường 9 Vạch, tức Đường Chữ U, tức Lưỡi Bò mà không giải thích lý do cũng như ghi toạ độ chính xác nên không được quốc tế công nhận.

Bắc Kinh phớt lờ rồi thiết lập và thực thi quyền chủ quyền và quyền tài phán trên "vùng biển lịch sử", không hề được đề cập trong Công ước về Luật Biển năm 1982.

Bây giờ, Bắc Kinh ngang nhiên đóng cột mốc số 1 trong Vùng Đặc quyền Kinh tế Việt Nam để làm tiền lệ mà hoàn tất hải giới Lưỡi Bò. Hôm 21-05-2014, khẩu "đại bác mồm" La Viện của Trung Cộng đe dọa sẽ đưa hàng trăm giàn khoan tới Nam Hải chẳng phải để đóng cột mốc đó sao?

Việt Nam ôm thế yếu mà không biết khai thác thế mạnh.

Việt Nam bị mất đất, biển khi đàm phán song phương với Trung Cộng, bị tước hoặc chèn ép quyền chủ quyền và

Bắc Kinh đưa Giàn khoan Hải Dương 981 vào khoan dò tại phía Nam đảo Tri Tôn 17 hải lý, cách bờ biển Việt Nam 120 hải lý, kể từ 3 tháng 5 và sẽ kéo dài đến 15-08-2014 trong Vùng Đặc quyền Kinh tế Việt Nam mà không cần nước chủ nhà cho phép.

Giới lãnh đạo lúng túng, dân tộc Việt Nam phẫn nộ. Quốc tế bênh vực lẽ phải. Bắc Kinh thách đố luật pháp quốc tế.

Năm 1972, Việt Nam Cộng Hoà và Hoa Kỳ hợp tác nghiên cứu các lô 141, 142, 143 trên bản đồ dầu khí Việt Nam. Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam tiếp tục khảo sát, nhưng, chưa có phương tiện thăm dò ở độ sâu trên 1,000 mét. Năm 2010, Bắc

Kinh đưa tàu vào thăm dò mà không công bố kết quả.

Cơ quan Địa chấn Mỹ từng ước đoán tại Biển Nam Trung Hoa, tức Biển Đông, tức Biển Đông Nam Á có 28 tỉ thùng dầu thô. Nhưng, đầu năm 2013, Cơ quan Thông tin Năng lượng Mỹ cho biết nơi này có 11 tỉ thùng dầu thô và 190 tỉ mét khối khí.

Đầu năm 2014, Bắc Kinh công bố Biển Nam Trung Hoa có 125 tỉ thùng dầu thô và 500 tỉ mét khối mà không được cơ quan nghiên cứu nào chấp nhận.

Các chuyên gia dầu hoả thế giới rất nghi ngờ khả năng khai thác có hiệu quả kinh tế tại Biển Nam Trung Hoa.

Khai thác dầu khí hay đóng

quyền tài phán trên biển chủ quyền theo quy định của Luật Biển, bị lừa khi đồng ý mở rộng vùng khai thác dầu khí chung ở Vịnh Bắc Bộ vì trữ lượng nhiên liệu hoá thạch chỉ có ở phía Tây đường trung tuyến.

Tôn trọng "đại cục", gìn giữ "16 chữ vàng, 4 tốt" đều do Bắc Kinh ban phát tự thân đã xác định vị thế chư hầu nên giới lãnh đạo Cộng sản Việt Nam chỉ nhớ công ơn Trung Cộng giúp chiếm và duy trì quyền lực mà phải mãi cúi đầu vâng dạ.

Họ quên "một ngàn năm bị giặc tàu đô hộ" với mỗi nhục và nổi đấng cay cho dân tộc; không nhớ những lần "bị dạy cho một bài học" đổ máu ở biên giới năm 1979"; bị cướp đoạt Hoàng Sa năm 1974 và đảo Gạc Ma ở Trường Sa năm 1988.

Việt Nam dựa vào nền kinh tế Trung Cộng nên thâm hụt mậu dịch trên 10 tỉ USD mỗi năm. Trung Cộng trúng thầu các dự án lớn liên quan đến chiến lược quốc phòng, kinh tế lại chậm tiến độ và chóng hư hỏng nên rất lãng phí vô cùng tai hại.

Việt Nam đã không khai thác được vị thế địa chính trị và giao thông hàng hải để làm cảng trung chuyển hàng hoá cho Campuchia Lào và miền Nam Hoa Lục nhằm phát triển kinh tế và kết thân với thế giới nên bị nghi ngờ làm tay sai cho Bắc Kinh.

Bờ biển Việt Nam tiếp giáp Đường 9 Vạch dài nhất nên chịu thiệt hại hơn Phi Luật Tân, Mã Lai Á, Brunei. Vì thế,

lẽ ra Việt Nam phải là người đầu tiên kiện Trung Cộng ra trước Tòa án Trọng tài Luật Biển mà tới nay còn mới đe dọa suông theo kiểu Chí Phèo.

Việt Nam mất gì khi Trung Cộng và Nga hợp tác Tổng thống Vladimir Putin công du Bắc Kinh 2 ngày kể từ 20 tháng 5 đã ký 49 hợp đồng về năng lượng, vận tải, hạ tầng cơ sở trong khi Hải quân hai nước tập trận chung trên Biển Đông Trung Hoa. Đặc biệt, còn ký hợp đồng khí đốt trong 30 năm trị giá trên 400 tỉ USD.

Trung Cộng sẽ có thêm 16% trong tổng số năng lượng tiêu thụ để thay thế cho than đá quá ô nhiễm môi trường và giúp kinh tế phát triển. Bắc Kinh bớt lo ngại về hàng hoá đi qua Eo biển Malacca và thêm tiền để hiện-đại-hoá Quân đội nhanh hơn.

Đổi lại, áp lực cấm vận kinh tế của Tây Phương sẽ giảm và Nga có thêm các khách hàng và nhà đầu tư vào khu Tây Bá Lợi Á như Nhật Bản, Đại Hàn, Đài Loan, Tân Gia Ba, Trung Cộng. Có thể, Nga-Trung muốn độc quyền chia chác tài nguyên ở Biển Đông. Nga còn có thể bán vũ khí tối tân cho Ấn Độ, Trung Cộng, Việt Nam và các quốc gia Đông Nam Á sẽ đẩy mạnh cuộc chạy đua vũ trang tại Châu Á-Thái Bình Dương.

Tại Diễn đàn Kinh tế Đông Á, Tư lệnh Lực lượng Mỹ tại Thái Bình Dương, Đô đốc Samuel Locklear nhận định "Châu Á Thái Bình Dương đã bị quân-sự-hoá nhất thế giới nên dễ xảy ra xung đột vũ

trang do tính toán sai lầm".

Được Mạc Tư Khoa hợp tác kinh tế và quốc phòng, Trung Cộng như hùm thêm móng khiến cho Biển Nam Trung Hoa dễ sôi sục.

Con đường sống của dân tộc Việt Nam.

Cho tới nay, nhiều người phải thừa nhận con đường sống của dân tộc Việt Nam không đồng hành với số phận của đảng Cộng sản.

Một dân tộc chịu nhiều đau thương, tang tóc do ngàn năm bị giặc Tàu đô hộ, 80 năm nô lệ giặc Tây sao còn phải gánh chịu lũ giặc cùng chung dòng máu?

Dân tộc Việt Nam đã phải còng lưng còng giặc Tàu, giặc Tây và cần bao lâu nữa để ném giặc Cộng xuống đất?

Nhìn một vòng trên thế giới, không một dân tộc nào dưới sự cai trị của cộng sản được ngưỡng mộ và thành tâm muốn noi gương.

Sinh lộ của dân tộc Việt Nam không phải là cúi đầu nghe theo lệnh của bọn độc tài cùng hoặc khác màu da mà hiên ngang cống hiến trí tuệ và sức lực cho Tổ quốc thiêng liêng chứ không vì một nhóm người ươn hèn, tàn ác, bất lương.

ĐẠI DƯƠNG

CỘNG SẢN VIỆT NAM VÀ TRUNG CỘNG SẼ SỤP ĐỔ NHƯ LIÊN SÔ VÀ ĐÔNG ÂU, TẠI SAO?

Cộng sản Liên xô và Đông Âu đã sụp đổ như vậy là đã hơn 20 năm. Từ đó có người cho rằng Cộng sản Việt Nam và Trung Cộng sẽ không bao giờ sụp đổ. Có người lại nghĩ ngược lại và quả quyết rằng cộng sản Việt Nam và Trung cộng cũng sẽ sụp đổ như Liên xô và Đông Âu.

Tại sao ?

Cộng sản Việt Nam và Trung cộng sẽ không sụp đổ

Có người cho rằng Cộng sản Liên Xô và Đông Âu đã sụp đổ hơn 20 năm; thêm vào đó, họ cho rằng hoàn cảnh lịch sử, con người khác nhau, biết rút tỉa kinh nghiệm quá khứ, Cộng sản Việt Nam và Trung Cộng sẽ tồn tại mãi, không bao giờ sụp đổ, mặc dầu đây là 2 chế độ độc tài, đi ngược lại lòng dân.

Riêng cá nhân tôi, tôi không nghĩ như vậy, mặc dầu cách đây đã hơn 20 năm, nhưng 20 năm so với dòng dài lịch sử của một dân tộc thì không là bao. Dòng lịch sử Việt và Trung Cộng rất là dài. Dân Việt đã trải qua 1 000 năm bị đô hộ bởi Tàu, 100 năm bị đô hộ Pháp; nhưng vẫn quật cường đứng dậy để giành độc lập cho nước nhà, dẹp thù trong, để đương đầu với giặc ngoài. Ngày hôm nay chắc chắn dân tộc Việt sẽ đứng lên dẹp bọn cộng sản, tay sai của ngoại bang, để đương đầu với chính sách bành trướng của Trung Cộng,

ngay dù cuộc tranh đấu này rất là khó khăn, vì Trung cộng đã mượn tay người Việt để giết người Việt, để thực hiện mộng đế bá của mình. Nhưng dân Việt vẫn sáng suốt để nhận ra điều này và can đảm đứng lên đấu tranh để sống còn. Về việc rút tỉa kinh nghiệm, người xưa có câu: " Qua cầu mà vẫn không biết cầu dài bao nhiêu nhịp ", một thí dụ điển hình là cộng sản Việt Nam và Trung Cộng cũng đã nhìn thấy tình trạng tham nhũng của Liên Xô, cố chống tham nhũng; nhưng tham nhũng ở cả 2 nước mỗi ngày một gia tăng, chứ không giảm. Theo bản Tường trình của Cơ quan chống Tham nhũng, trụ sở ở Hồng Kông, vào năm 2009, sau khi tham khảo gần 3 000 chủ doanh nghiệp, thì Cộng sản Việt Nam đứng hàng thứ 3 lộn ngược về tham nhũng, chỉ trên Nam Dương và Căm Bốt, trong những nước Á châu.

Trung cộng cũng không khác.

Tôi tin Cộng sản Trung cộng và Việt Nam sẽ sụp đổ như Liên xô và Đông Âu vì 4 lý do sau:

1) Chế độ độc tài cộng sản cũng như chế độ độc tài phát xít chỉ là tàn dư của chế độ độc tài quân chủ phong kiến;

2) Sự thoái trào của Cộng sản Trung cộng và Việt Nam ngày hôm nay giống như sự thoái trào của Liên Xô và Đông Âu;

3) Nơi nào có tham nhũng, hối lộ, đàn áp, bất công, nơi đó có người dân đứng lên đấu tranh;

4) Chiến lược đánh cộng sản Trung cộng và Việt Nam hiện nay của thế giới tự do, dẫn đầu bởi Hoa kỳ, cũng giống như chiến lược đã áp dụng với Liên xô và Đông Âu.

Điểm báo cho sự sụp đổ của Liên Xô là vụ Tchernobyl. Điểm báo cho sự sụp đổ của Trung Cộng và Việt Nam là vụ các thực phẩm và đồ dùng bị nhiễm độc.

Thật vậy, Tchernobyl là một thành phố thuộc nước Cộng Hòa Ukrain ngày hôm nay, nơi có 4 nhà máy nguyên tử được Liên Xô xây vào năm 1977 và 1983. Một trong 4 nhà máy với công suất là 1 000 mê ga wats đã bị nổ vào ngày 25/4/1986, sau khi Gorbatchev lên chức Tổng Bí Thư không lâu. Và người ta mới nhìn ra rõ tính chất lạc hậu, chậm tiến của Liên Xô, những người tới cứu không có tới một bộ áo chống chất phóng xạ. Đây là tiếng chuông báo tử đầu tiên cho chế độ.

Ngày hôm nay, người ta cũng có thể nói sửa bị nhiễm chất Mélanine, những thức ăn và đồ dùng trong nhà, sản xuất từ Trung Cộng, Việt Nam, mang chất độc, bị phát hiện trên thị trường tiêu thụ quốc tế, là tiếng chuông đầu trong hồi chuông báo tử cho Trung Cộng và Việt Nam.

1) Chế độ độc tài cộng sản và độc tài phát xít chỉ là tàn dư của chế độ quân chủ phong kiến. Chế độ này trước khi tàn lụi thì bùng lên ở bên phải, đó là phát xít, bùng lên ở bên trái, đó là chế độ cộng sản

Nếu chúng ta xét trong lịch sử nhân loại về 3 chế độ quân chủ phong kiến, chế độ phát xít và chế độ cộng sản, chúng ta thấy 2 chế độ sau chỉ là tàn dư của chế độ trên. Cả 3 đều là độc tài, chế độ quân chủ thì cho vua là con Trời, tất cả những thần dân phải thần phục. Hai chế độ sau chỉ là thay đổi thành quan niệm tôn thờ lãnh tụ, tôn thờ đảng. Ngày xưa thì nhà vua và triều đình không bao giờ lầm. Ngày nay thì lãnh tụ và đảng không bao giờ sai.

Chế độ độc tài phát xít và chế độ độc tài cộng sản chỉ là mặt trái mặt phải của một đồng tiền, tàn dư của chế độ phong kiến, cha truyền con nối, như ngày hôm nay chúng ta thấy rõ với chế độ cộng sản còn rơi rớt lại: anh truyền em nối ở Cu Ba, cha truyền con nối ở Bắc Hàn, ở Trung Cộng và ở Việt Nam; nếu chúng ta xem xét kỹ những nhân vật trong Bộ Chính, Trung Ương đảng Cộng sản Trung Cộng và Việt Nam, chúng ta thấy phần lớn là con ông cháu cha cán bộ cao cấp trước đây.

Nhưng trong 3 chế độ, chế độ vô danh dự, vô liêm sỉ, thấp hèn và tàn ác nhất chính là chế độ cộng sản. Chế độ phát xít cũng là chế độ độc tài, tàn ác, nhưng chế độ này không giết chính dân mình

như chế độ cộng sản; và chế độ phát xít là chế độ tôn trọng quyền tư hữu, biết làm kinh tế. Chúng ta nhớ nước Ý và nước Đức dưới thời Mussolini và Hitler, cả 2 nước kinh tế đều rất mạnh. Hai chế độ phát xít và cộng sản giống nhau ở chỗ đều là độc tài cực quyền, đều tàn ác, và đều dùng thông tin tuyên truyền nhồi sọ. Ở điểm này có lẽ cộng sản bắt chước phát xít. Người ta còn nhớ câu của Goebels, Bộ trưởng Tuyên Truyền của Phát xít: "Nếu một câu nói dù không phải là sự thật; nhưng chúng ta cứ nhắc đi, nhắc lại nhiều lần, lúc đầu dân còn bán tín, bán nghi, nhưng sau thì cho đó là sự thật." Sau Đệ Nhị Thế Chiến, quân đội Liên Xô vào Bá Linh, không những tìm những bác học của chế độ này, mà còn tìm lấy quyển Nhật Ký của Goebels, mà theo tin tức, thì Liên Xô lấy được 9/10; nước Pháp lấy được 1/10, hiện nay đang được giữ ở Bộ Ngoại Giao Pháp, và đã được tờ báo Le Nouvel Observateur có đăng và trích dịch.

Cộng sản Việt Nam và Trung cộng ngày hôm nay vẫn còn dùng loa phóng thanh ở những góc phố, xóm làng, bắt dân nghe thông tin một chiều là như vậy.

Để lấy một hình ảnh dễ hiểu cho sự sụp đổ của chế độ phát xít và chế độ cộng sản, đó là hình ảnh một đồng lúa, tiêu biểu cho chế độ quân chủ độc tài phong kiến, coi vua là con trời, cha truyền con nối. Chế độ này trước khi cáo chung vĩnh viễn, thì bùng

lên ở bên phải, đó là chế độ độc tài phát xít, bùng lên ở bên trái, đó là chế độ độc tài cộng sản.

Chế độ quân chủ đã cáo chung lâu rồi ở bên Âu châu; nhưng còn dai dẳng ở bên Á châu, vì chế độ này ở Á châu được coi là độc tài, tàn ác nhất, với những hình phạt chu di tam tộc, rồi cửu tộc, với hàng ngũ hoạn quan, một hành động vô cùng phản nhân quyền. Đây cũng là một trong những lý do cắt nghĩa tại sao chế độ cộng sản đã cáo chung ở Âu châu, nhưng vẫn còn dai dẳng ở Trung Cộng và Việt Nam. Tuy nhiên 2 chế độ cộng sản này, con rơi rớt của chế độ quân chủ độc tài phong kiến, cũng không thể nào cưỡng lại được trào lưu tiến bộ của nhân loại, đó là tôn trọng nhân quyền.

2) Sự thoái trào của Trung Cộng và Cộng sản Việt Nam hiện nay cũng giống như Liên Xô: Tham nhũng, hối lộ, bằng cấp giả, khả năng công chức làm việc thấp kém.

Nếu chúng ta nhìn vào sự thoái trào của cộng sản Liên xô, rồi so sánh với sự thoái trào của cộng sản Trung cộng và Việt Nam hiện nay, thì chúng ta thấy nó giống nhau; mặc dầu hoàn cảnh lịch sử có khác, người có khác.

Thật vậy, Brejnev, một trong những người Tổng Bí Thư quan trọng và lâu năm thứ nhì của Liên Xô, ông này khi lên cầm quyền vào năm 1964, thì hùng hổ tuyên bố là cộng sản sẽ toàn thắng trên toàn thế giới (1); nhưng đến

khi chết thì than:

"Chế độ cộng sản gì mà 1/3 xe chạy ngoài đường là ăn cắp sáng của công; 1/3 bằng cấp là bằng cấp giả; công chức đến sở làm việc là đến cho có mặt, sau đó là đi coi hát hay làm việc riêng tư", để nói về tình trạng thoái trào của Liên xô vào năm 1982, trước khi ông chết.

Nhìn vào tình trạng của Trung Cộng và Cộng sản Việt Nam hiện nay, chúng ta thấy cũng không khác. Gần đây, chính Trung Ương đảng Cộng sản Trung cộng công bố một bản tường trình, theo đó, từ ngày cải cách đến nay, có 4 000 cán bộ cao cấp Trung cộng bỏ nước ra đi, mang theo 50 tỷ \$. Theo ông giáo sư Jean Luc Domenach, giáo sư trường Đông phương ở Pháp, một chuyên gia về Tàu, và cũng đồng thời là giáo sư hợp tác của Trường nổi tiếng thuộc Trung Ương đảng cộng sản Tàu, đào tạo cán bộ cao cấp, tương đương với trường chính trị và hành chánh Pháp, trong một lớp cuối khóa, khoảng 30 người sinh viên, thì 15 người đứng đầu, sau khi ra trường, tìm đủ mọi cách, nào là học bổng, tu nghiệp, công tác, để sang Hoa Kỳ, 10 người còn lại thì sang Âu châu hay những nước chung quanh Á châu, chỉ còn 5 người dở nhất là ở lại Trung Cộng. Những người ra nước ngoài còn mang theo tiền bạc, tìm cách ở lại, và tìm cách chuyển tiền cho gia đình, phần nhiều là những gia đình các ông lớn. Theo ông giáo sư y khoa nổi tiếng Bernard Debré, một gia đình

lớn ở Pháp, một người rất có cảm tình với Tàu, thường đi qua lại 2 nước để giúp đỡ về y khoa, thì nước Tàu hiện nay đang bị thối rữa (déconfiture), từ bên trong. (Theo báo Le Point, số 1840-1841, tháng 12/2007).

Tình trạng Cộng sản Việt Nam cũng không khá hơn, mà là còn tệ hơn.

Như vừa nói ở trên, về tham nhũng Việt Nam đứng hạng thứ 3 lộn ngược trong những nước Á châu. Cách đây không lâu, khi rời chức thủ tướng, ông Phan văn Khải có đọc một bài diễn văn trước quốc hội thú nhận nạn tham nhũng không thể khắc phục. Ông nói: "Một thùng chở đồ di chuyển từ tỉnh Bình Dương đến hải cảng Thành phố Hồ chí Minh mắc hơn và có nguy hiểm bị mất, bị đánh cắp đồ ở trong hơn là cùng một thùng từ hải cảng TP HCM tới Singapour... Sức sản xuất lao động của một người công chức Việt Nam chỉ bằng 1/6 hay 1/7 người công chức Đài Loan, Nam Hàn hay Singapour". Theo bản tường trình của Ủy ban Giáo dục và Đào tạo của Quốc hội cộng sản khóa trước khóa này, thì từ năm 1976 tới 2005, chính quyền cộng sản cấp 8 600 bằng tiến sĩ, trong đó có 2 800 bằng giả, phần lớn đến từ công chức cao cấp và con ông cháu cha.

Việc con cháu gia đình các ông lớn tìm cách ra sinh sống và chuyển tiền ra nước ngoài là chuyện bình thường ở Việt Nam.

Thử hỏi một chế độ có thể

ví như một cái cây, mà những người đứng dưới gốc, hưởng bóng mát, đó là các ông lớn, con cháu và gia đình; nay thay vì tìm cách lấy đất ở ngoài vun vào, lại tìm cách đào đất từ gốc cây chuyển ra ngoài, thì sớm muộn, cây sẽ trốc gốc, chế độ sẽ sụp đổ.

Đây là lý do thứ nhì mà tôi tin tưởng rằng chế độ Trung Cộng và Cộng sản Việt Nam sẽ sụp đổ.

3) Nơi nào có tham nhũng, hối lộ, bóc lột, nơi đó có dân nổi lên đấu tranh.

Tình trạng bất công, tham nhũng, hối lộ, thối rữa như vậy, tất nhiên kéo theo sự bất mãn của dân, làm dân nổi lên chống chế độ. Theo chính Lénine;

"Nơi nào có tham nhũng, bóc lột, bất công, đàn áp, nơi đó có người dân nổi lên đấu tranh".

Một năm trung bình, ở Trung Cộng, có khoảng 100 000 vụ dân nổi lên chống chính quyền, có những vụ xô xát đưa đến cả ngàn người bị chết và bị thương. Nếu tính trung bình, thì mỗi ngày có đến hơn 300 vụ dân nổi lên.

Ở Việt Nam, dân oan nổi lên, trí thức bất mãn chế độ mỗi ngày một đông, như chúng ta vừa thấy vụ "xử án" những anh Trần huỳnh Duy Thúc, Lê công Định, Nguyễn tiến Trung, Lê thẳng Long, chị Trần khải Thanh Thủy, chị Phan thanh Nghiênn.

4) Chiến lược đánh cộng sản của những nước tư bản, trước kia áp dụng cho Liên xô và Đông Âu, nay áp dụng cho

Tàu và Việt Nam.

Cũng chính Lénine vào năm 1917, khi mới vừa cướp được chính quyền, hăng say trong chiến thắng, đã tuyên bố: "Tụi tư bản nó vừa ngu, lại vừa tham. Chúng nó biết người ta mua dây thòng lọng để treo cổ nó, thế mà chúng vẫn sản xuất và bán cho người ta."

Từ đó đến nay đã gần một thế kỷ, người ta không thấy cộng sản treo cổ tư bản, mà người ta chỉ thấy tư bản treo cổ cộng sản, như trường hợp Liên xô và Đông Âu.

Vậy chiến lược treo cổ cộng sản là gì? Khi ký hiệp ước bình thường hóa kinh tế và thương mại giữa Hoa Kỳ và Việt Nam, vào năm 1995, tổng thống Bill Clinton có tuyên bố:

"Những hiệp ước bình thường hóa kinh tế và thương mại giữa Hoa kỳ và các nước Đông Âu đã giúp dân các nước này tìm thấy mô hình tổ chức xã hội dân chủ, tự do và kinh tế thị trường. Tôi hy vọng rằng hiệp ước bình thường hóa kinh tế và thương mại giữa Việt Nam và Hoa kỳ cũng giúp dân tộc Việt Nam tìm thấy được mô hình tổ chức xã hội tự do, dân chủ và kinh tế thị trường như các dân tộc Đông Âu".

Với chiến lược đánh cộng sản qua kinh tế và thương mại, người ta có thể đổi câu của Lénine thành:

"Cộng sản nó vừa ngu và vừa tham. Nó biết rằng tư bản bán coca cola, quần jean, Mac Donald, cho nó vào tổ

chức Thương mại quốc tế, để dụ chúng vào hầm sập, để giết sập chúng. Thế mà chúng vẫn mua, vẫn vào".

Đó là 4 nguyên do chính sẽ đưa Trung Cộng và Cộng sản Việt Nam đến chỗ sụp đổ như Liên Xô và Đông Âu.

Tuy nhiên những người đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền ở 2 nước không thể khoanh tay ngồi chờ sung rụng.

"Hãy tận nhân lực, rồi tri thiên mạng".

Thế kỷ 20 vừa qua đã có những biến cố lịch sử đáng buồn; nhưng cũng có những biến cố đáng vui.

Đáng buồn đó là 2 cuộc thế chiến và sự xuất hiện 2 chế độ độc tài, độc tài phát xít và độc tài cộng sản, tàn dư của chế độ phong kiến. Chế độ độc tài phát xít đã bị cáo chung, chế độ độc tài cộng sản đã bị loại bỏ mảnh lớn nhất đó là Liên Xô và Đông Âu; nay chỉ còn 4 nước cộng sản còn lại; rồi cũng sẽ bị chung số phận như Liên xô, để nhường chỗ cho chế độ tự do, dân chủ, tôn trọng nhân quyền. Đáng buồn, đó là con người đã dùng kết quả của khoa học để chế vũ khí giết người hàng loạt, tàn phá môi trường và môi sinh.

Đáng vui, đó là những chế độ độc tài dù là phát xít hay cộng sản, bề ngoài có vẻ vững chắc muôn thuở, nhưng sụp đổ một sớm một chiều, như chúng ta đã thấy ở Liên Xô và Đông Âu. Cộng sản Việt Nam trước kia từng tung hô: "Liên xô là thành trì cách

mạng Cộng sản. Ngày nay của Liên Xô là ngày mai, là tương lai của Việt Nam".

Tại sao thành trì lại sụp đổ một sớm, một chiều?

Tất nhiên có nhiều nguyên nhân. Nhưng một trong những nguyên nhân chính đó là:

Ước vọng thầm kín của bất cứ người dân nào sống dưới những chế độ độc đoán, độc tài, vẫn là làm sao được có tự do, dân chủ, vẫn cố gắng tìm kiếm những tin tức trung thực từ bên ngoài. Niềm ước vọng này đã trở thành những sợi dây vô hình, nối kết những người dân với nhau, những nền văn minh, văn hóa với nhau, chỉ chờ dịp để lật đổ độc tài.

Vì tự do, dân chủ chính là mảnh đất mầu mỡ để cho con người nảy mầm và phát triển, trái hẳn với độc tài tiêu diệt khả năng phát triển, phát minh, sáng kiến của con người.

Vì tự do, dân chủ chính là mô hình tổ chức xã hội đi đúng đà tiến bộ của văn minh nhân loại, trái với độc tài đi ngược lại bánh xe tiến bộ của văn minh nhân loại.

Vì vậy bất cứ một chế độ độc tài nào, dù là độc tài Cộng sản Trung cộng, hay độc tài cộng sản Việt Nam, cũng sẽ bị xu hướng tiến bộ của văn minh nhân loại đào thải. (1)

Paris ngày 10/03/2010

CHU CHI NAM

(1) Xin xem thêm những bài về cộng sản và văn hóa, văn minh, trên: <http://perso.orange.fr/chuchinam/>

KHÔNG THỂ ĐỨNG DƯỚI LÁ CỜ 1 SAO ĐỂ CHỐNG LÁ CỜ 5 SAO!

Việc Biển Đông nổi sóng kể từ khi Trung Cộng kéo giàn khoan 981 vào lãnh hải Việt Nam đã gây ra nhiều tranh cãi, nhiều bình luận thời cuộc, nhất là kể từ khi có các cuộc biểu tình gây ra chết chóc, phá hoại các hãng xưởng của Đài Loan.

Các nhà bình luận đã viết các bài bình luận rất sắc bén, ví tình hình Biển Đông như một ván cờ, trong đó có các cao thủ như Trung Cộng, Việt Cộng, Mỹ và cả Nga đang tranh tài cao thấp, với những nước cờ quý khốc thân sâu. Các diễn biến chính trị, kể cả việc ông Cù Huy Hà Vũ mới sang Mỹ cũng được đem ra bàn, kẻ lạc quan, kẻ nghi ngại bi quan, thực những người dân thường, không có kiến thức cao siêu, khó lòng hiểu được, đành chỉ biết giữ vai trò chờ đợi và quan sát thôi.

Tuy nhiên, với kiến thức rất hạn hẹp của một người Việt Nam trung bình, chỉ có một tấm lòng là yêu tổ quốc, người viết thấy là suy nghĩ sao cũng được, nhưng đừng đi ra khỏi 4 điều gọi là 4 Sự Thực sau này:

1. Sự Thực Thứ Nhất: Trung Cộng luôn luôn nuôi tham vọng thôn tính Việt Nam: Tham vọng này không phải chỉ mới đây, mà đã có từ hàng mấy ngàn năm về trước. Bốn cuộc Bắc Thuộc đã được ghi lại trong lịch sử nước ta. Gần đây, Trung Cộng đã hết lòng viện trợ cho Cộng Sản Việt Nam để chúng chiếm trọn vẹn đất nước. Cuộc Bắc Thuộc thứ năm đã và đang bắt đầu.

2. Sự Thực Thứ Hai: Không thể đứng Dưới Lá Cờ 1 sao

chống lại lá cờ 5 sao.

Đảng Cộng Sản Việt Nam và Đảng Cộng Sản Trung Hoa có nhiều mối liên hệ rất nguy hiểm cho đất nước chúng ta. Trung Cộng đã giúp Việt Cộng chiến thắng, chiếm trọn nước Việt Nam. Với những con người chuyên về buôn bán như người Tàu, khi bỏ ra một vốn, phải thu về ít nhất bốn lời. Trước 1975, Việt Cộng đã dâng Hoàng Sa, Trường Sa. Sau 1975, đã dâng cả ngàn cây số vuông đất đai, đã dâng Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc. Việc bán nước được tiếp diễn dài dài với các lãnh tụ của CS VN, kể từ Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng và mới đây với Lê Khả Phiêu và nay thì các tên trong bộ máy chánh quyền và bộ Chánh Trị của đảng CSVN. Bọn bán nước nhiều quá, có thể nói là tại VN, đi ra khỏi ngõ là đụng phải bọn Lê Chiêu Thống, Phạm Văn Đồng. Cờ Trung Cộng 5 sao. Cờ Việt Cộng 1 sao. Chúng là đồng bọn. Làm sao có thể đứng dưới lá cờ 1 sao chống lại lá cờ 5 sao??

3. Sự Thực Thứ Ba là những gì đang diễn ra tại Biển Đông và những cuộc biểu tình Quốc Doanh trong và ngoài nước đều là bài bản.

Dù chúng đang diễn những vở tuồng nhạt nhẽo nào, ta cũng có thể kết luận là : Đó là những trò bịp bợm. Những vở tuồng đó chỉ có mục đích đánh lừa người dân VN yêu nước, để chúng đi tiếp con đường con rắn Trung Cộng nuốt con chuột VN mà thôi, nuốt sao cho ngọt, và càng ít chống đối vùng vẫy càng hay.

Chúng ta đừng mất thì giờ tìm hiểu những gì bí ẩn phía sau các vụ bạo động «có tổ chức» để làm gì, Chúng dàn cảnh ra đó, vì mục đích gì thì cũng không có lợi cho Việt Nam.

4. Sự Thực Thứ Tư là: Không thể trông cậy nhiều vào sự giúp đỡ của các nước tư bản.

Mỹ thì chúng ta biết rõ quá nhiều rồi. Ông OBAMA???

Người nào, nước nào, thì cũng chỉ biết đến quyền lợi của người ta trước tiên.

Có quyền lợi, thì không mời cũng tới.

Không có quyền lợi thiết thực, không có sự cần thiết cho tương lai lâu dài của Nước Mỹ, thì can thiệp cho có, vậy thôi. Trách ai bây giờ???

Người Việt Nam hãy cố sống thực tế, và bỏ bớt các ảo tưởng đi.

Tại Canada. Mấy tháng nay, báo Canada, truyền hình Canada, tin tức về Biển Đông, về Việt Nam, chỉ có mấy dòng. Bên Mỹ không biết thế nào.

Kết Luận:

Cứu được nước Việt Nam, chỉ có thể là người Việt Nam. Hãy coi nhà cầm quyền VN ngày nay như những tên Thái Thú của Tàu.

Và hãy bắt đầu cuộc Trường Kỳ Kháng Chiến, như Lê Lợi đã làm trước kia.

Nếu không làm bây giờ, thì 10 năm sau, 50 năm sau, cũng phải làm, với những điều kiện khó khăn hơn nhiều.

Đừng để Việt Nam trở thành Tây Tạng, hồi các bạn trẻ Việt Nam.

BS TRẦN MỘNG LÂM

TỪ CÔNG HÀM ĐẾN CÔNG HÀM

Sau hai vòng đàm phán không chính thức với mục đích nếu không đạt được Hiệp ước Liên minh Quân sự với Hoa Kỳ thì ít ra cũng được phép mua vũ khí từ Mỹ, Đại diện CSVN dành về nước tay không với gói quà 18 triệu đô viện trợ cho Cảnh sát Biển.

Hôm trước khi ra sân bay về nước, Đại diện CSVN có ngõ lời mời người đối tác phía Mỹ một buổi cơm tối thân mật tại một nhà hàng Tàu trong vùng Virginia. Nhà hàng này nổi tiếng với món Vịt Bắc Kinh và có rất nhiều Tổng thống Mỹ ghé qua ăn và chụp hình lưu niệm. Vừa bước vô cửa người đại diện Mỹ nói chào một cách dí dỏm:- Ông cũng khéo chọn lựa chứ? Mỹ gặp Việt trong nhà hàng Trung Quốc? Đại diện CSVN cười và giải thích:

- Nhà hàng này có chủ là người Đài Loan. Cứ xem như kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Đại diện Mỹ buột miệng ra một câu tiếng Việt:

- Thế ra là nhà hàng của "Thế lực THÙ (của) ĐỊCH" à?

Đại diện CSVN phá lên cười:

- Gớm. Ông cũng rành tiếng Việt đấy chứ?

- Tôi học tiếng Việt ở Mỹ, học tiếng lóng tiếng láy ở Sài Gòn khi còn làm tùy viên văn hóa bên đó trước năm 1975. Sau này vẫn theo dõi thời sự và trao đổi trên Facebook. Chúng ta có thể thảo luận bằng tiếng Việt để khỏi mất thì giờ. Ông muốn gặp tôi lần cuối chắc là có câu hỏi gì cho tôi?

Đại diện CSVN vào thẳng vấn đề:

- Hai vòng đàm phán qua ông đã kết luận chúng tôi không thể có Liên minh Quân sự với Mỹ vì Trung Quốc sẽ cản trở. Chúng tôi không có đủ ngân sách để mua vũ khí tự túc. Xem ra giải pháp quân sự lúc này với Trung Quốc không khả thi. Thế thì giải pháp pháp lý, ông nghĩ có khả thi hay không? Ý tôi muốn nói rằng đưa Trung Quốc ra Tòa án Quốc tế để kiện như Philipines đang làm thì có khả thi không?

- Cơ hội rất ít, thưa ông. Và các ông nên cân nhắc cẩn thận về các bằng chứng trình trước tòa. Vì nếu tòa phán quyết các ông THUA thì con đường tương lai còn gian nan hơn nữa. Phán quyết mới nhất của tòa cấp quốc tế xem ra là bản án tử hình cho các ông tại Biển Đông. Khi ấy các ông bị đẩy ra bên lề mọi tranh chấp sau này của các nước trong vùng đối với Biển Đông.

- Nhưng nếu chúng tôi liên kết kiện với Phi hay các nước khác?

- Tôi cũng nhận thấy các ông đang có hướng này. Khi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ghé thăm Phi hôm qua. Nhưng khả năng Phi liên kết với ông trong vụ kiện rất thấp vì khi Phi kiện các ông không ủng hộ. Bây giờ các ông tham gia với BẢNG CHÚNG BẤT LỢI hơn thì dĩ nhiên Phi khó chấp nhận.

- Chúng tôi có đầy đủ các bằng chứng THUẬN LỢI từ thời Thực dân Pháp đến Việt Nam Cộng Hòa rằng Việt Nam có đã xác định chủ quyền trên hai quần đảo này liên tục cả trăm năm cơ mà. Sao ông lại nói BẤT LỢI?

- Các ông đang trưng dẫn bằng chứng của những chế độ đã qua mà không hề có bằng chứng xác nhận chủ quyền cấp quốc tế từ chế độ của các ông. Xem ra khó thuyết phục tòa án. Các ông có thể trưng dẫn hình ảnh thời thơ ấu trong một căn nhà, những câu chuyện tuổi thơ ở đó, trong khi người ta trình ra GIẤY BÁN NHÀ của bố các ông, thì dĩ nhiên tòa án không thể cho các ông vào nhà được.

- Ý ông muốn nói đến Công Hàm Phạm văn Đồng năm 1958?

- Đúng. Các ông biết Công Hàm này đã lâu nhưng có nhiều bằng chứng cho thấy các ông cố NÉ TRÁNH nó. Trong khi ngược lại gần đây Trung Quốc lại trưng công hàm này ra trước quốc tế. Xem ra họ có nắm đằng cán về vụ này!

Đại diện CSVN cười sặc sụa:

- Công hàm đó KHÔNG CÓ HIỆU LỰC ông ơi. Phạm văn Đồng dù có nói thẳng là "giao Trường Sa và Hoàng Sa cho Trung Quốc" thì cũng không có hiệu lực. Đó chỉ là ĐƠN NGOẠI GIAO...KHÔNG NGOAN của chúng tôi để nhận viện trợ từ Trung Quốc mà đánh Mỹ. Năm 1958 chúng tôi không có chủ quyền ở Hoàng Sa, Trường Sa. Chờ cho người đại diện CSVN cười xong, uống một ngụm nước, thì đại diện Mỹ mới từ tốn lên tiếng:

- Đối với luật pháp Tây Phương chúng tôi thì chúng tôi phân biệt rất rõ sự tách biệt giữa "khế ước buôn bán" và "chủ quyền".

- Ý ông nói là các ông có thể bán những gì các ông có cơ à.

Thật là HOANG ĐƯỜNG và TRỀ CON.

- Chuyện có thật ông à. Khế ước buôn bán là giao kết giữa hai hay nhiều bên về chuyển nhượng một cái gì đó nó có thể trong hiện tại hay trong tương lai để đổi lấy giá trị tiền bạc hay vật chất có thể giao hôm nay hay giao vào một thời điểm trong tương lai. Như vậy vào năm 1958 các ông hứa bán một cái gì đó các ông không có ngay lúc đó, và lời hứa sẽ giao hàng ngay khi các ông có. Vấn đề là phía Trung Quốc tin như vậy và ủng hộ các ông biến điều đó thành hiện thực. Đổi lại họ cung cấp viện trợ cho các ông gần cả tỉ đô la về vật chất và con người để tiến hành chiến tranh chống chúng tôi.

Năm 1958 các ông không có CHỦ QUYỀN nhưng các ông đã làm KHẾ ƯỚC, thì khi các ông có chủ quyền các ông phải thực hiện khế ước buôn bán đó.

- Thế các ông có trường hợp buôn bán kiểu đó trong thực tế không?

- Có chứ ông. Trong sở hữu chứng khoán, thị trường thế giới có cái gọi là "future options". Ông không dám mua chứng khoán đó vì ông sợ thua lỗ, ông có thể trả tiền với LỜI HỨA sẽ mua và công ty đó phải giao "chủ quyền" chứng khoán đó cho ông trước thời điểm nào đó, dù nó lên hay xuống thấp hơn giá trị ông trả. Rồi ông cần tiền ông vẫn có thể bán LỜI HỨA đó cho người khác và cứ thế cho đến khi thời điểm hứa đó đến thì người cuối cùng phải ... THỰC HIỆN. Cái đó là buôn bán thứ ông không có chủ quyền ...

Đại diện CSVN nghiêm mặt lại biện hộ:

- Nhưng ông không đọc thấy trong ngôn từ Thủ Tướng Phạm văn Đồng rất KHÔN NGOAN không hề đề cập để chuyện "giao chủ quyền" như cái ví dụ mà ông nêu. Ông ta chỉ nói ... "có trách nhiệm triệt để tôn trọng hải phận 12 hải lý của Trung Quốc trong mọi quan hệ với nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa trên mặt biển".

Đại diện Mỹ cười rồi nói:

- Các ông đã có lịch sử CÔNG NHẬN công hàm này. Đó là vào năm 1974 khi Trung Quốc tấn công Hoàng Sa thuộc chủ quyền VNCH. Các ông đã "tôn trọng hải phận của Trung Quốc trong mọi quan hệ trên mặt biển" nên các ông hoàn toàn để mặc cho Trung Quốc hành động chiếm chủ quyền ... TUỞNG LAI của các ông. Thế thì sao các ông có thể biện minh trước tòa rằng một văn bản không hiệu lực lại được tôn trọng?

- Chúng tôi cũng như các ông thôi. Hạm đội 7 các ông nằm đó đâu có động tĩnh gì!

- Hoa Kỳ bị ràng buộc bởi Thông cáo chung Thượng Hải với Trung Quốc và Hiệp định Paris, phải rút quân và trả lại quyền tự quyết cho VNCH.

Đại diện Mỹ ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Tôi xem công hàm Phạm văn Đồng nhiều lần và phải công nhận vào thời điểm năm 1958, ông Đồng hay ai đó soạn cho ông Đồng ký công hàm này là "khôn liền" ngay lúc đó mà không có ... "khôn lâu".

- Ý ông là?

- Ngôn từ trong công hàm này vào năm 1958 rất là KHÔN NGOAN. Vì các ông BÁN VỊT TRỜI mà thu được gần cả tỉ đô la viện trợ của Trung Quốc cho một món hàng tương lai không biết có chiếm được hay không.

Ví như một người muốn đi cướp nhà người khác không có súng, không có tiền, đi hứa với thằng cướp khác "khi nào tao cướp được nhà đó thì tao tôn trọng quyền của mày được trồng rau ở sân sau". Khi cướp được thì phải thực hiện lời hứa đó.

Đại diện CSVN mỉa mai:

- Nếu "khôn lâu" như ông trong trường hợp đã lỡ ký LỜI HỨA đó thì ông phải làm sao?

- Nếu tôi là các ông mà tôi bắt buộc phải viết công hàm đó để có viện trợ thì tôi vẫn viết như thế ...

- Huề tiền!

- Tôi vẫn nhận gần cả tỉ đô la để đánh Hoa Kỳ và kéo nó đến bàn Hội Nghị Paris năm 1973 để nó phải rút quân ...

Đại diện CSVN phá liên cười:

- Ông khô hài quá, thế mà lại "dạy ngoại luật trứng"

Đại diện Mỹ vẫn từ tốn nói tiếp:

- CSVN ký công hàm Phạm văn Đồng là khôn liền ngay năm 1958 nhưng ai đó quyết định xé hiệp định Paris chiếm Miền Nam năm 1975 là ĐẠİ NGU để Trung Quốc nó (xin lỗi tôi hay có tật nói láy) Chiếm Miền Nam là biến công hàm đó thành hiện thực và đổi diện gần 1 tỉ đô la nợ Trung Quốc, là từ bỏ 4 đến 6 tỉ đô la bồi thường chiến tranh của Hoa Kỳ ... Việt Nam bỏ cơ hội thành một nước Đức và nước Nhật sau thế chiến thứ hai.

Đại diện CSVN hết kiên nhẫn ngắt lời:

- Ông có khiếu kể chuyện cổ tích. Xin phép trở lại trọng tâm. Thế thì có giải pháp nào cho chúng tôi trong bế tắc này không?

Đại diện Mỹ nhìn quanh rồi pha trò:

- Có tình báo Hoa Nam Cục ở đây không?

GIÀN KHOAN HD981 & CÁI CHẾT CỦA CSVN

Rồi ông nói tiếp:

- Theo tôi thì các ông phải tuân thủ công hàm Phạm văn Đồng vì 1974 các ông đã tuân thủ thì hôm nay phải tuân thủ để yên cho Trung Quốc đặt giàn khoan.

- Không còn cách nào hết sao?

- Chỉ còn cách mà tôi đã nói với các ông hôm đầu tiên.

- Cách gì ông nhắc lại đi.

- Một cách vô cùng giản dị, không cần viện trợ của Hoa Kỳ, chẳng cần ủng hộ của thế giới, mà lại đoàn kết, hòa hợp hòa giải với mọi thành phần người Việt trong và ngoài nước và quan trọng là vô hiệu hóa công hàm Phạm văn Đồng.

- Làm cách nào?

- **Ngay ngày mai ...**

Đổi lại tên nước thành Việt Nam Cộng Hòa.

Lấy lại tên Sài Gòn và dời thủ đô về đó

Lấy CỜ VÀNG làm quốc kỳ

...

như thế thì trước diễn đàn thế giới. VNCH chỉ **VẮNG MẮT** ... 39 năm chứ **KHÔNG CHẾT**. Công hàm Phạm văn Đồng chỉ là tờ "giấy lộn" vì tên cướp có vô nhà nhưng chủ nhà về lại và đã đuổi cổ nó ra ... Trời Việt lại ... **HÙNG ĐỒNG**.

Đại diện CSVN vượt mô hôi lạnh trên trán:

- Chỉ đơn giản thế thôi sao?

Vịt Bắc Kinh trên bàn đã **NGUỘI LẠNH**, lớp mỡ trắng đã bắt đầu đóng viên quanh đĩa vì không ai còn đoái hoài đến nó.

Đại diện Mỹ vỗ vai đại diện CSVN nói một câu tiếng Anh:

- All road lead to Rome (Đường nào cũng về La Mã)

Hãy trả cho Ceazar những gì của Ceazar. Các ông chỉ có một **ĐƯỜNG BINH** ... cầm bài chi lâu cho nó ... **UỐT**.

KHÔNG BIẾT TÁC GIẢ

Giàn khoan HD-981 là viên thuốc độc mà chính CSTQ nhét vào mồm CSVN để phải nuốt đi và chết. Cái Công Hàm mà Phạm Văn Đồng/Hồ Chí Minh ký bán nước cho Tàu để lấy súng đạn giết Dân Tộc Việt Nam nay đã được Tàu chế biến thành độc dược HD-981 thấm máu những những người Việt Nam vô tội đã chết vì Công Hàm ấy và được chính Tàu nhét vào mồm CSVN uống để những kẻ bán nước từ Hồ Chí Minh đến con cháu ngày nay phải chết.

TRỜI XANH CÓ MẮT và những kẻ gây nhân bán nước đang bị phạt với bản án "Trời không tha, Đất không dung". Hai viễn tượng được đặt ra cho cái chết này của CSVN : (i) Cái chết tuyệt nọc độc ác của CSVN ! ; (ii) Những ai đang tìm cách cứu cái chết này?

(i) Cái chết tuyệt nọc độc ác của CSVN!

Hồn thiêng của Tổ Tiên sống lại để thẳng tay trừng phạt những kẻ bán nước và Linh hồn những dân Việt vô tội phải chết oan uổng do tội ác chất chồng của CSVN đang hiện về và tuyên án: "**MỘT CÁI CHẾT TUYỆT NỌC CSVN**". Đông lắm những linh hồn từ cuộc Cải Cách Điền Địa, từ Tết Mậu Thân 1968, từ những người vượt biên đang nằm đáy Biển Đông những năm 1975. Những Linh hồn này đòi **CÔNG LÝ**.

90 triệu dân Việt còn đang

sống trong nô lệ ngày nay đứng lên thi hành bản án mà Tổ Tiên ta tuyên phạt kẻ bán nước và những Linh hồn của những người chết oan uổng dưới tội ác của CSVN kéo dài những chục năm trường đang truyền lệnh cho 90 triệu dân Việt phải nghiêm minh đòi hỏi **CÔNG LÝ** đối với những tên gay tội ác!

(ii) Những ai đang tìm cách cứu cái chết này?

CSVN đã gây tội ác cho dân tộc qua những chục năm dài cho nhiều thế hệ. Cơ chế này còn tồn tại thì Xã hội tương lai còn bị tha hóa đến thác loạn và Kinh tế quốc dân còn bị phá sản. Do đó, vì tương lai thẳng tiến Xã hội và phát triển Kinh tế quốc dân, nên phải chôn vùi hẳn cơ chế này đi.

Tuy nhiên đảng CSVN đang tìm đủ mọi cách để "chết đuối muốn cứu lấy bọt" bằng chiêu bài **HÒA GIẢI HÒA HỢP**. Một số những thành phần hoạt đầu chính trị cơ hội trong cũng như ngoài nước đang vận động ngay với những nước ngoài để cứu lấy cái bọt CSVN, nghĩa là chỉ nhằm "cải thiện" những chi tiết bên ngoài cho chế độ mà vẫn giữ lại cơ chế CSVN.

Hồ Chí Minh là tên tội đồ của dân tộc đầu tiên và mang nọc độc Cộng sản rải tràn lên Quê Hương Việt Nam. Phải chôn vùi hẳn cái nọc độc ấy. Chính vì vậy, những thành phần nào còn hoạt động để giữ lại một phần dù nhỏ của

nọc độc ấy đều bị quần chúng Việt Nam coi là tòng phạm ới tội ác CSVN.

Phòng bệnh hơn chữa bệnh, nên chúng tôi muốn nêu ra sau đây những trường hợp chúng ta phải đề phòng:

=> Những thành phần gọi là phản tỉnh tại quốc nội, nhưng vẫn còn ca tụng tên tội đồ Hồ Chí Minh hay vẫn còn dấu điểm giữ lại thể đảng. Họ có thể tùy cơ hội đứng ra chia phần bánh vẽ theo chiêu bài Hòa Giải Hòa Hợp.

=> Những thành phần vì tranh chấp nhóm đảng hay địa vị tại trong nước mà đã bị CSVN nhốt tù, nay được thả ra và được CSVN cho ra nước ngoài hoạt động nhằm vận động Hòa Giải Hòa Hợp tại Hải ngoại. Càng nghi ngờ hơn nữa nếu những thành phần được CSVN cho ra nước ngoài mà còn ca tụng tên tội đồ Hồ Chí Minh.

=> Những thành phần chính trị cơ hội, trước đây đã từng đấu tranh chống CSVN, nhưng nay vì nghĩ hơi phần bánh vẽ, có thể lén lút hay công khai tuyên bố "đối thoại với CSVN" nhằm phục vụ cho chiêu bài Hòa Giải Hòa Hợp do CSVN, qua Nguyễn Thanh Sơn, đang được kêu gọi tại Hải ngoại. Chúng ta phải theo dõi tên Nguyễn Thanh Sơn đi gặp những ai, những nhóm đảng nào để dễ nhận diện đám châu rìa chính trị cho Hòa Giải Hòa Hợp.

=> Những thành phần thuộc những Phong trào Nhân quyền. Chúng ta mong muốn nước Việt Nam có Nhân quyền, nhưng không phải là

Nhân quyền do CSVN ban phát. Chúng ta phân biệt:

* CSVN có thể sử dụng Nhân quyền như sợi dây thung nhằm đổi chác quyền lợi vật chất cho đảng của họ

* Có những thành phần giữa chúng ta núp dưới chiêu bài đấu tranh cho Nhân quyền, nhưng với những tính toán địa vị cá nhân mà chỉ đi tới mức kiện toàn cho cơ chế CSVN, nghĩa là vẫn chấp nhận cơ chế CSVN tiếp tục tồn tại trên Quê Hương Việt Nam.

Tệ hại hơn cả là một số Phong trào Nhân quyền lợi dụng việc quen biết với những Dân biểu, Nghị sĩ nước ngoài để đấu tranh. Những Dân biểu, Nghị sĩ nước ngoài này chỉ đi tới mức đòi hỏi một số những thỏa mãn Nhân quyền cơ bản như dây thung, nghĩa là không đi đến chỗ dứt bỏ hẳn cơ chế CSVN hiện hành.

Dân Việt tại Hải ngoại có thể nghi ngờ một số những Phong trào Nhân quyền này chỉ đi đến một số thỏa mãn do CSVN lừa đảo nhằm giữ lại cơ chế đầy tội ác từ bản chất. Những Phong trào Nhân quyền cần phải MINH NHIÊN tạo được sự xác tín của quần chúng rằng mục đích tối hậu của tranh đấu Nhân quyền là đi đến CHÔN VÙI HẮN CỐ CHẾ CSVN. Khi nào quần chúng chưa thấy sự bấy tỏ MINH NHIÊN ấy, thì quần chúng vẫn có quyền nghi ngờ những hậu ý Hòa Giải Hòa Hợp, nghĩa là CSVN vẫn tồn tại.

Khi viết như trên, có ít người công kích rằng chúng tôi làm

phân tán hàng ngũ chống Công. Chúng tôi xin trả lời rõ rệt rằng:

- Chính những phạm trù trừu tượng về Nhân quyền không phải là khí giới khả dĩ lật đổ một chế độ, mà ngược lại có thể trở thành những cái màng vải sơn phết đẹp để che bọc cho những tính toán quyền lợi vật chất đen tối, đôi khi mất công lý.

- Sự đoàn kết không đến từ cái màng vải bao bọc đẹp để bề ngoài khi bên trong còn những ngờ vực tính toán lừa đảo, mà sự đoàn kết chính yếu đến từ việc làm cho người khác thấy MINH NHIÊN cái mục đích tối hậu không thể ngờ vực: DỨT BỎ HẮN CỐ CHẾ CSVN, chứ không thể chỉ sơn phết bề ngoài đánh lừa người khác mà giữ cái cơ chế đó lại.

Làm thế nào người khác tin rằng một người có thể dứt khoát đấu tranh CHÔN VÙI HẮN CỐ CHẾ CSVN mà đồng thời ca ngợi Hồ Chí Minh, một đại tội đồ của Dân Tộc.

NGUYỄN PHÚC LIÊN

Giáo sư Tiến sĩ Kinh tế
Geneva, 09.05.2014

LÁ CỜ - NGƯỜI VỢ LÍNH

VIỆT NAM!

Hai tiếng gọi lên mà nhức nhối con tim.

Con tim của những người con có cùng tổ quốc.

Bên này hay bên kia đều da vàng mũi tẹt. Đều có cùng tiếng nói để yêu thương.

Bây giờ tình hình Việt Nam như lửa cháy, dầu sôi. Ai là người VN không đau lòng xót dạ.

Sáng nay xem khúc phim người VN biểu tình tại Hoa Thịnh Đốn trước tòa Tổng Lãnh Sự Trung Cộng mà tôi buồn day dứt.

Bên này cờ vàng rực rỡ, bên kia cờ đỏ chói lòa. Hai lá cờ cho người VN đành ngoảnh mặt chẳng nhìn nhau. Cả hai lá cờ đều vô tri. Nó chỉ là những mảnh vải được may hay được dệt khác nhau. Nhưng ý nghĩa của nó và người dùng nó để nói lên lập trường mình mới là vấn đề lớn. Trung cộng đã dàn quân sát bên biên giới VN. Sự lo lắng không phải chỉ người Việt Nam mà là toàn thế giới. Nếu Trung Cộng chiếm được nước ta thì nguyên vùng Đông Nam Á sẽ là trong bàn tay của người lân bang tham lam, ác độc. Mong bá chủ toàn thế giới sẽ bắt đầu thành hình.

Nếu hỏi một người dân VN bình thường nhất:

-Anh có muốn làn con dân của Trung Quốc hay không?

Thì tôi tin chắc người đó sẽ lắc đầu. Hình ảnh người dân Trung Quốc phải bịt mặt để phòng ô nhiễm không khí độc hại mù mịt trên bầu trời. Những

hầm mỏ sập liên miên, Những hành động nhỏ nước miếng ngoài đường, chen lấn, nói lớn nơi công cộng, thức ăn nước uống toàn pha hóa chất độc hại....làm người ta khiếp sợ. Vậy thì nếu Trung Quốc chiếm Việt Nam thì dân tộc VN một lần nữa xuống cấp thảm hại. Cứ giống như sau 30/4/75 người miền Bắc ủa xuống miền Nam trù phú như thế nào thì con đời Trung Quốc sẽ diễn lại với dân ta như thế đó.

Thảm họa này ai đã gây ra? Một câu hỏi ngớ ngẩn mà một đứa trẻ con cũng có thể trả lời được. Thế mà có người còn cầm cờ đỏ để đòi hai chữ Tự Do và đòi Trung Quốc rút giàn khoan.

VN anh bắt buộc cầm cờ đỏ. Nhưng ở đây lá cờ đó mai mỉa vô cùng. Khi chúng tôi muốn xin tị nạn và sống tại nước Mỹ, chúng tôi phải trả lời chúng tôi không theo Cộng Sản, nghĩa là không phải là người của cờ đỏ sao vàng... Vậy tại xứ sở Tự Do này các anh chỉ là khách. Các anh đến học, đến thăm, đến giao thiệp làm ăn thôi. Người Mỹ không giúp gì cho các anh. Các anh muốn biểu tình người bạn bè thăm thiết, môi hở răng lạnh của các anh. Là người gắn chặt với các anh 16 chữ vàng và 4 tốt.

Bác của các anh đã bán đứng Trường Sa và Hoàng Sa. Ông chủ của lá cờ đỏ đã bán quê hương cho giặc. Ông chủ của nó đã bảo với Trung Cộng hãy đánh cho Mỹ cút, nguy nhào thì cái gì tôi cũng cho tất. Thế thì Mỹ đã cút về nước rồi, sao các anh còn cầm lá cờ đỏ tại Mỹ chống lại di chúc bác của các anh. Các anh muốn nhờ Mỹ điều gì với lá cờ đỏ.

Lòng tốt con người cũng có giới hạn, hãy làm điều gì để người Mỹ thực dụng tin các anh.

Các anh có thấy một điều rất nghịch lý không? Đây là nước Mỹ, một quốc gia mà Bác và Đảng các anh không đội trời chung. Các anh đã giết bao nhiêu người Mỹ các anh có nhớ hay không? Bao nhiêu cá nhân anh hùng của các anh được tôn thờ là nhờ chiến công đánh họ, giết, bắt, cầm tù họ. .. nghĩa là bắt được một tên lính Mỹ là anh hùng. Thế mà tại thủ đô nước Mỹ các anh được tự do cầm cờ đỏ biểu tình, nói lên nguyện vọng của mình. Còn tại VN những người đấu tranh biểu tình chống Trung Quốc, hay nói lên tiếng nói tự do lại bị bắt bớ, đánh đập tù đày. Thậm chí gia đình họ cũng bị trả thù lây.

Vậy thì ai đã bắt dân yêu nước? Chính là nhà cầm quyền Việt Nam, là người chủ, người đại diện của lá cờ các anh đang cầm trên tay đó. Người đã ăn mặc thật trịnh trọng đến dự lễ khánh thành giàn khoan của Trung Quốc, một nước xâm lăng mà các anh đang biểu tình đòi phải rút ra khỏi Việt Nam.

Xin lỗi các anh vì các anh cũng nóng lòng vì đất nước. Các anh cũng lo lắng cho vận mệnh quốc gia. Nhưng mong rằng các anh hãy nhìn thật rõ vấn đề. Hãy lột mặt nạ những người các anh cần phải đấu tranh. Hãy hạ lá cờ đỏ xuống và cùng chúng tôi chống giặc ngoại xâm bằng trái tim thật sự hướng về tổ quốc.

MỘT NGƯỜI VỢ LÍNH

22 Tháng Năm 2014

HẬN THÙ NAM BẮC

Năm ngoái, một ông bạn cải tạo về thăm quê hương sang có than thở về tình trạng kỳ thị tại miền nam hiện nay. Ông bạn nói " Nay tình trạng kỳ thị tại Sài Gòn thật là nặng nề, miền Nam đã bị Bắc Kỳ vào cai trị , họ lấy hầu hết nhà cửa ngoài phố và đẩy người miền Nam đi những vùng xa xôi khác ", ông bạn này người miền Nam còn tôi người gốc miền Bắc, ông ta không thể nói hết lòng mình vì còn chút nể nang tôi.

Gần đây một bài viết của một người về Việt Nam cho biết tình trạng quê nhà, tác giả nói nay tại Sài Gòn người miền Bắc kéo vào rất đông, họ là những người giàu có và quyền thế nhất Sài Gòn hiện nay, họ làm chủ hầu hết các nhà cửa to lớn của Sài Gòn và các nhà hàng lớn, các cơ sở thương mại, các cơ quan nhà nước... Đó là những cán bộ cao cấp và bà con thân thuộc của họ được đưa vào đây để tranh dành hết những chức vụ béo bở, những công việc hái ra tiền....tác giả cho biết vào các cửa hàng lớn, các .. cơ quan chỗ nào cũng thấy toàn là Bắc Kỳ, nói tóm lại họ là giai cấp giàu có thống trị tại Sài Gòn hiện nay. Mặc dù chưa được chứng kiến tận mắt nhưng tôi tin ngay lời tác giả trong bài viết..

Tuần vừa qua, một người bạn đã về thăm quê Nha Trang năm ngoái cũng cho tôi biết tại Nha Trang bây giờ toàn là Bắc Kỳ, họ giàu sụ, buôn to bán lớn, chiếm giữ hầu hết các cơ sở thương mại kinh tế của Nha Trang. Họ giữ

các chức vụ nhiều lợi lộc, chiếm cứ hầu hết các khu phố xá sầm uất và đẩy những người cũ đi xa như vùng kinh tế mới hoặc những vùng đất quê mùa khô cằn như sỏi đá. Người bạn cũng xác nhận cho tôi thấy Nha Trang nay là một thành phố đã bị Bắc Kỳ cai trị và chiếm đoạt hết tài sản, những nguồn lợi béo bở của thị xã du lịch này. Nếu chúng ta hỏi những người đã về thăm các tỉnh khác như Đà Lạt, Đà Nẵng, Biên Hoà... người ta cũng sẽ nói tình cảnh tương tự như thế.

Khi đọc bài viết và nghe người ta kể lại những sự thật phũ phàng như trên tôi tin ngay vì tôi cho rằng đó là những nhận xét khách quan vô tư nhất.

Ngược dòng thời gian 40 năm trước vào những ngày sau vụ Mậu Thân 1968, hồi ấy chúng tôi là sinh viên, được huấn luyện quân sự hai tuần và đưa vào Chợ Lớn canh gác theo chương trình Nhân Dân Tự Vệ. Một buổi tối đứng gác trên sân thượng của nhà thương gia trong khu phố Tàu, anh bạn cùng gác với tôi nhìn những dãy phố nguy nga, sầm uất của Chợ Lớn , trước cảnh giàu sang tráng lệ của Tàu Chợ Lớn anh ta thốt lên.

"Đứng địa vị thằng Việt Cộng tao cũng đánh đến cùng, đảng nào cũng đã là thằng cùng mạt , chiếm được thì hưởng hết" Ý anh bạn muốn nói thằng nghèo đói sẽ đánh thí mạng cùi để cướp đoạt những tài sản của người giàu có, thế mà 7 năm sau, năm 1975 lời nói của anh ấy

đã thành sự thật, thằng nghèo đói đánh thí mạng cùi và đã cướp được tài sản của miền Nam giàu có.

Ngược dòng thời gian ba mươi bốn năm trước đây sau khi chiếm được miền Nam, cán bộ Cộng Sản rất cởi mở tươi cười với đồng bào miền Nam khiến người ta tin tưởng rằng hoà bình thống nhất rồi, hai miền cùng xoá bỏ hận thù và cùng nhau xây dựng đất nước, hàn gắn những vết thương do chiến tranh để lại. Thế nhưng kẻ chiến thắng không bao giờ bỏ được bản chất gian trá có từ hồi mới cướp chính quyền mùa thu 1945. Vừa xua quân chiếm xong Sài Gòn hoa lệ, đạo quân chiến thắng vội vã chở hết vàng bạc, quí kim của ngân hàng, tháo gỡ các máy móc trong các cơ xưởng, bệnh viện, vét hết các kho dụng cụ, hàng hoá, máy móc hiện đại... đem về Bắc, sự kiện này khỏi cần phải dẫn chứng vì thực tế đã chứng minh và ai cũng đều biết cả. Số vàng bạc quí kim vợ vét được vào túi các quan cán bộ gộc hết. Họ vợ vét nhanh gọn y như đàn cào cào châu chấu phá hoại mùa màng, sau cơn trấn lột tập thể vĩ đại ấy miền Nam chỉ còn là một mảnh đất nghèo xơ xác.

Một hai năm sau ngày 30-4-75 Cộng Sản đánh tư sản hai lần, đổi tiền ba lần, chính quyền đã vét gán sạch gán hết túi tiền người dân, kể đó họ phát động chiến dịch đẩy dân chúng đi kinh tế mới để chiếm nhà dân một cách hợp pháp. Chỉ sau ngày 30-4-75 một hai tháng, họ lừa các viên

chức , sĩ quan chế độ cũ vào các trại cải tạo lâu dài rồi đẩy miền Nam tới chỗ nghèo nàn cùng cực để không thể trỗi dậy chống lại chế độ độc tài. Người Sài Gòn mỗi ngày một nghèo, nhiều người phải bán nhà với giá rẻ mạt cho kẻ chiến thắng để lấy tiền đong gạo sinh sống.

Kế hoạch chiếm nhà dân đã được kẻ chiến thắng hoạch định một cách tinh vi khoa học, đánh tư sản hai lần để chiếm nhà của bọn tư sản bóc lột cho cán bộ ở, ép buộc mọi tầng lớp nhân dân đi kinh tế mới để dân dân ra khỏi thành thị ngõ hầu có chỗ đưa dân từ miền Bắc vào. Những người đi vượt biên dù đi thoát hay không thoát đều bị lấy nhà, những nhà lớn, nhà mặt đường của dân cải tạo liên hệ chế độ cũ hầu hết bị tịch thu, họ lấy tất cả nhà cửa tài sản của những người đi chính thức, cho tới nay năm 2008 một người bạn mới ở Sài Gòn sang Hoa Kỳ đoàn tụ cho biết chính quyền không cho phép anh bán nhà mà phải để lại cho nhà nước , sau chạy chọt mãi với cán bộ địa phương mới bán được nhưng phải chia tam chia tứ anh chỉ được hưởng 1/5 trị giá căn nhà... .. Thế rồi dần dần kẻ chiến thắng, tầng lớp thống trị vơ vét bóc lột người dân, tích lũy tiền bạc mua nhà cửa, bất động sản của những người cũ nay đã khánh tận phải bán của cải đi để lấy cơm ăn áo mặc, thành phần này thuộc loại" Tư bản mại sản". Người ta chê kẻ chiến thắng quá tham lam, họ đã được cả một đất nước to lớn mà vẫn chưa vừa lòng tham vô đáy còn đi chiếm từng căn nhà một.

Cho tới nay bộ mặt đối đời của miền Nam càng lộ rõ hơn bao giờ hết bộ, kẻ thắng trận ngày càng giàu có, họ vơ vét bóc lột, tập trung tài sản của đất nước trong tay, bà con của họ cũng được chia chác những chức vụ béo bở, cơ sở làm ăn lớn tha hồ mà đớp hít... trong khi ấy người dân miền Nam, những kẻ bại trận ngày càng khốn khổ, trừ những người có thân nhân ở nước ngoài trợ cấp còn đa số phải làm lưng đầu tắt mặt tối vì miếng cơm manh áo . Người miền Bắc nay đã trở thành giai cấp thống trị người miền Nam, họ tước đoạt tài sản nhà cửa của người miền Nam, đuổi người miền Nam đi các vùng kinh tế xa xôi khi họ cò gáy. Những kẻ bị áp bức bóc lột này dẫu căm phẫn cũng đành ngậm đắng nuốt cay vì họ phải chịu khuất phục trước lưỡi lê và họng súng của bọn độc tài thống trị. Theo như lời kể của những người đã về thăm quê hương đã nói ở trên chúng ta có thể mừng tượng ra cái hận thù Nam Bắc hiện nay nó sâu đậm như thế nào rồi..

Năm ngoái nhân ngày Quốc Hận, một viên chức chính quyền cũ nhìn những hình ảnh biểu tình, chống đối rồi thở dài bảo:

-Anh nghĩ xem, cái hận thù Nam Bắc biết bao giờ mới hết... Theo tôi nghĩ cái hận thù Nam Bắc nay không phải là chỉ mối hận của lớp người cũ đã bị tù đầy cải tạo mà nó thể hiện ở một bình diện rộng lớn bao quát hơn của cả một đất nước, của cả một khối quần chúng đông đảo, của những kẻ bị trị ... đó là mối hận thù

giữa kẻ bị trị và những bọn cầm quyền cai trị, giữa những kẻ bại trận và bọn thắng trận..

Người ta thường nói cuộc chiến tranh Việt nam là cuộc chiến tranh ý thức hệ giữa hai luồng tư tưởng đối nghịch nhau của hai khối Cộng Sản và Tư bản. Những người khuynh tả cho rằng cuộc chiến tranh Việt Nam 1960-1975 là cuộc chiến chống Đế Quốc xâm lăng cũng như cuộc chiến tranh giành độc lập chống Pháp 1945-1954. Cũng có người cho rằng đó là cuộc chiến tranh ủy nhiệm, nghĩa là chính quyền hai Miền đã được các siêu cường uỷ nhiệm thực hiện.. nhưng nay thì sự thể đã quá rõ ràng, nó chỉ là một cuộc "chiến tranh ăn cướp" giữa một nước nghèo đói lạc hậu và một đất nước giàu có sung túc với một vựa lúa phì nhiêu. Thắng nghèo đói đã ra sức đánh thí mạng cuì để chiếm cho được mảnh đất phì nhiêu rồi tha hồ mà vơ vét, bóc lột... thắng nghèo đói chỉ biết dùng lưỡi lê và họng súng để theo đuổi cuộc chiến tranh ăn cướp lâu dài. Nhiều người ngoài Bắc vào Nam nói "các anh không thể thắng được chúng tôi những thằng nghèo đói, thằng nghèo đói không sợ chết". Sau di cư 1954, Hà Nội sống chết cũng phải chiếm cho được vựa lúa miền nam, họ đã thềm thuồng cái vựa lúa này từ lâu..

Nay tại hải ngoại nhiều người chủ trương hoà giải với Cộng Sản Việt Nam, họ lý luận rằng cuộc chiến tranh ba mươi năm đã tàn phá đất nước nhiều rồi, chúng ta hãy bắt tay nhau cùng xây dựng

lại những vết thương do chiến tranh để lại, cùng nhau xoá bỏ hận thù. Luận điệu ấy thoảng nghe thật chan chứa tình thương yêu đồng loại, nhưng thực ra họ đã đặt sai đối tượng hoà hợp hoà giải vì có phải rằng khối người lưu vong hải ngoại hận thù Cộng Sản đâu? thực ra như chúng tôi đã trình bày ở trên hận thù sâu sắc hiện nằm ngay trong lòng quần chúng miền Nam nước Việt, hận thù Nam Bắc hiện nay đang nằm trong lòng dân tộc, nó đã ăn sâu vào tận xương tủy kẻ bị trị nghèo nàn đói khổ...

Nay Cộng Sản Việt Nam vẫn cho thực hiện những phim tuyên truyền kết án chế độ địa chủ ác ôn như trong phim Áo Lụa Hà Đông nhưng trở trêu và trở trên thay chế độ của họ tự nhận là "Đảng của giai cấp công nhân" lại là một chế độ áp bức, bóc lột gấp trăm gấp ngàn lần thời kỳ địa chủ, cường hào ác bá thập niên 40 trở về trước. Đảng Cộng Sản Việt Nam hiện nay chính là một tập đoàn địa chủ giầu có ác ôn, hà hiếp bóc lột dân nghèo tàn nhẫn nhất chưa từng thấy trong lịch sử nước nhà từ trước đến nay.

Một người mới về Việt Nam sang Mỹ cho biết chênh lệch giầu nghèo thì không thể tưởng tượng nổi, bọn nhà giầu không ai hơn là cán bộ cao cấp ăn chơi hưởng thụ tại những nhà hàng, khách sạn sang trọng hàng nghìn, hàng mấy nghìn đô la một đêm trong khi có nhiều bà mẹ tay trái thì bông con, tay phải bán vé số .. chạy ăn từng bữa. Nay nhiều người chủ trương hoà giải với người Cộng Sản Việt Nam bằng một lối lý luận đạo

đức giả " xoá bỏ hận thù, xây dựng đất nước" nhưng họ không biết rằng người Cộng Sản có chịu xoá bỏ hận thù hay đào sâu thêm hận thù? người Cộng Sản xây dựng đất nước hay xây dựng cho chế độ của họ thêm vững mạnh bằng lưỡi lê và họng súng?

Nhiều người thuộc lớp trẻ cho rằng lớp người cũ, sĩ quan, viên chức chính phủ, cải tạo HO... đã chịu nhiều ngược đãi của Cộng Sản nên cho tới nay họ vẫn giữ lập trường hận thù Cộng Sản. Ngược lại giới trẻ đã không từng trải qua những cay đắng gian khổ của chiến tranh như tù đầy, loạn lạc vì họ còn nhỏ hoặc thậm chí chưa ra đời nên họ không có cái nhìn hẳn học với người Cộng Sản như thế hệ cha ông của họ. Họ chủ trương hoà giải với Cộng Sản để cùng bắt tay nhau xây dựng đất nước vì nay Cộng Sản vẫn lớn tiếng kêu gọi người Việt hải ngoại hãy quên dĩ vãng, cùng nhau xoá bỏ hận thù..

Người Cộng Sản có thực sự xoá bỏ hận thù hay không? Họ xoá bỏ hận thù hay đào sâu thêm cái hố hận thù đã vốn dĩ sâu thăm thẳm từ bao năm qua? Chúng ta hoà hợp hoà giải với Cộng Sản , đem tài nguyên tài năng về Việt Nam xây dựng đất nước hay là để củng cố thêm quyền lực và tài sản cho bọn thống trị, để họ vơ vét thêm tài sản nhân dân cho đầy túi tham và đè đầu cưỡi cổ nhân dân miền Nam thêm nhiều thế kỷ nữa? Trước mắt chúng ta thấy Cộng Sản Việt Nam vẫn ngoan cố như tự bao giờ, trước sau như một. Địa vị của Đảng vẫn phải được củng cố vững mạnh hơn bao giờ hết bằng lưỡi lê và

họng súng.

Nay Cộng Sản Quốc tế đã sụp đổ tan tành nhưng Cộng Sản Việt Nam và Trung Hoa vẫn còn bám víu vào quyền lợi riêng tư của Đảng một cách trơ trẽn và ngoan cố, họ không biết rằng con người không thể nào quay ngược bánh xe lịch sử, không thể nào vặn ngược chiều kim đồng hồ. Để quay ngược bánh xe lịch sử họ vẫn ngoan cố bảo vệ Đảng, bảo vệ tập đoàn thống trị bằng bạo lực.

Sáu mươi năm trước đây, thánh Ghandi đã nói " Chúng ta thấy qua lịch sử, con đường của sự thật và tình thương luôn luôn thắng bạo tàn, độc ác, bất nhân... Bạo tàn chỉ thắng lợi được một thời gian rồi cũng phải thất bại sụp đổ tan tành".

Thật vậy lịch sử loài người tự cổ chí kim đã cho ta thấy rằng tất cả những triều đại, những chế độ tàn bạo, độc ác bất nhân cho dù có vững mạnh tới đâu cuối cùng cũng phải bị bánh xe lịch sử nghiền nát như tương như cám. Nay Cộng Sản Việt nam không chịu nhìn lại cái gương của quá khứ, nếu họ tiếp tục đào sâu hận thù Nam Bắc bằng lưỡi lê và họng súng, cho dù họ có thể tồn tại được trong một khoảng thời gian nào đó, nhưng cuối cùng họ sẽ tự đào hố chôn mình...

TRỌNG ĐẠT

KẾ ĐÁNH QUY TRUNG QUỐC

Học giả Mỹ bày kế đánh quy Trung Quốc.

TPO - Luttwak đề xuất phương án gây áp lực địa chính trị chiến lược lên Trung Quốc, đánh quy kinh tế của đại lục đến cấp độ không còn có thể gây ra các mối đe dọa, loại bỏ khả năng Trung Quốc thống trị thị trường thế giới.

Tác giả người Mỹ, một chuyên gia trong lĩnh vực chiến lược Edward Luttwak đã phân tích và bày kế khống chế Trung Quốc trong cuốn "Sự trỗi dậy của Trung Quốc đi ngược logic chiến lược phát triển" đã đưa ra những phân tích và luận điểm rất đáng chú ý về Trung Quốc.

Trung Quốc 'quá tự phụ' E. Luttwak, một chuyên viên cao cấp tại Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế (CSIS, Center for Strategic and International Studies), trên quan điểm cá nhân của mình và cũng là một quan điểm khá độc đáo trong cuộc tranh luận về làm thế nào để kiểm chế "nguy cơ Trung Quốc".

Luttwak tin rằng hiện tượng tăng trưởng địa chính trị của Trung Quốc trên ba vị trí cơ bản - kinh tế, sức mạnh quân sự và ảnh hưởng chính trị và ngoại giao - không thể tiếp tục mãi mãi và chắc chắn sẽ gây ra phản ứng từ các nước khác. Những nước này nhận thức được rằng sự phát triển tiềm lực quốc gia hùng mạnh của Trung Quốc đi cùng với việc thiết lập quyền kiểm soát và ảnh hưởng - đầu tiên ở châu Á và sau đó là trên quy mô toàn cầu.

Theo Luttwak, quyết định đúng đắn nhất của Trung Quốc là tự kiểm chế: Bắc Kinh duy trì một tốc độ tăng trưởng kinh tế cao, nhưng loại trừ khả năng

tăng cường tương xứng về sức mạnh quân sự và ảnh hưởng chính trị. Chỉ theo phương án này, Trung Quốc có thể giảm thiểu những lo ngại của các nước khác và tránh bị đối đầu với một liên minh phản đối mạnh, tương tự như liên minh chống lại Đức vào đầu thế kỷ 20. Tuy nhiên, tác giả tin tưởng rằng, đợi cho Trung Quốc có một tầm nhìn chiến lược như vậy là không thể.

Nguyên nhân chính của vấn đề này tính tự phụ quá lớn của một siêu cường tự phụ của một siêu cường được hiểu như là sự tập trung tối đa cho các công việc nội bộ và không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra bên ngoài biên giới. Tính tự phụ còn được thể hiện ở trong lĩnh vực đối ngoại, các lãnh đạo hoàn toàn không muốn nghe và không muốn biết, các nước láng giềng họ nghĩ gì về mình. Căn bệnh tự phụ này là bản chất của các siêu cường nước lớn như Mỹ, Nga, Ấn Độ. Nhưng với Trung Quốc, nó đặc biệt nghiêm trọng.

Thứ nhất: Chính quyền Trung Quốc tập trung toàn bộ sự quan tâm của mình đối với những nguy cơ có thể đe dọa đến nền chuyên chính của giai cấp. Các nhà lãnh đạo Trung Quốc không có quá nhiều thời gian và sức lực để nghiên cứu và phân tích những tiến trình phát triển của thế giới.

Thứ hai: Ảnh hưởng mạnh mẽ của truyền thống lịch sử - Trung Quốc tự coi mình là nước lớn và là trung tâm của thế giới, các nước láng giềng quanh đại lục được nhìn nhận như những nước nhược tiểu. Truyền thống này đã định hướng các mối quan hệ nước ngoài từ rất lâu

và ảnh hưởng trực tiếp đến ngày nay, đồng thời là trở ngại khiến Trung Quốc không nhìn nhận được các nước khác như các đối tượng bình đẳng trong quan hệ quốc tế. Mặc dù có một nền văn hóa lâu đời, Trung Quốc rất thiếu kinh nghiệm trong các mối quan hệ quốc tế - đặc biệt là trong các quan hệ hợp tác hữu nghị với các nước đối tác trong khu vực.

Thứ ba: Một trong những ảnh hưởng tai hại đối với các nhà lãnh đạo Trung Quốc là niềm tin vào những lý luận chiến lược của các học giả Trung Hoa cổ đại, một trong những tác phẩm đó là "Nghệ thuật chiến tranh" của Tôn Tử. Những bài học lý luận, được trình bày trong tác phẩm đó được xây dựng trên nền tảng kinh nghiệm của các cuộc chiến tranh trong nội bộ Trung Quốc có cùng ngôn ngữ, cùng văn hóa và tư duy chiến lược) đặc biệt trong thời kỳ "Chiến quốc" (thế kỷ thứ 5 trước Công nguyên - 221 TCN).

Đạt đến giới hạn cuối cùng của chủ nghĩa thực dụng, luôn có xu hướng thúc đẩy giải quyết vấn đề bằng cách kích động một cuộc khủng hoảng, các kỹ thuật khác nhau của âm mưu và các thủ đoạn - những đặc điểm này và các đặc trưng khác của "Bình pháp Tôn tử" Trung Quốc có thể đạt hiệu quả trong bối cảnh của nền văn minh Trung Hoa, nhưng thường không đạt hiệu quả trong đối phó với các nền văn hóa và các dân tộc khác. Bằng chứng cho thấy rằng, huyền thoại về sự ưu việt của tư duy chiến lược và các chính sách đối nội, đối ngoại của Trung Quốc, tác giả Luttwak tin rằng thực tế là hơn một thiên niên kỷ, người Hán

thực tế (người Trung Quốc) trong triều đại của mình chỉ trị vì có một phần ba thời gian. Các bộ tộc du mục dễ dàng xâm lược và đánh bại các triều đại Trung Quốc, những người tự hào là có tư duy "khôn khéo và đầy cơ mưu tầm chiến lược."

Lầu Năm Góc: Trung Quốc là 'đối tượng tác chiến số 1' Sức mạnh ngày càng tăng của Trung Quốc hiện đại và quan điểm cứng rắn không khoan nhượng của Bắc Kinh về nhiều vấn đề (đặc biệt là trong các tranh chấp ở biển Hoa Đông và Biển Đông) đã dẫn đến thực tế là chống lại Bắc Kinh bắt đầu hình thành một liên minh không chính thức, trong đó bao gồm Ấn Độ, Nhật Bản, Úc, Đông Nam Á và các nước Châu Á - Thái Bình Dương khác. Hoa Kỳ, tất nhiên cũng tham gia vào liên minh và là động lực mạnh mẽ nhất. Tuy nhiên, Luttwak tin rằng sự hình thành của liên minh này không có quá nhiều xúi giục từ phía Washington. Những nước tham gia năng động nhất là nước láng giềng bị o ép của Trung Quốc.

Trong một quan điểm, Úc đóng vai trò của một trong những nước khởi xướng và dẫn dắt chính sách ngoại giao đa phương chống Trung Quốc. Việt Nam là đất nước có lịch sử dân tộc chống ngoại xâm phương Bắc trong nhiều thế kỷ. Quan điểm phản kháng cũng được Mông Cổ duy trì quyết liệt và nhận thức được vấn đề không thể duy trì độc lập nếu rơi vào quỹ đạo ảnh hưởng của Trung Quốc.

Indonesia và Philippines được Luttwak trích dẫn như là ví dụ về các quốc gia, nửa đầu thập kỷ 1990 đã sẵn sàng làm bạn với Trung Quốc, nhưng sang đến thập kỷ 2000 đã kiên quyết phản đối Trung Quốc mà đó là lỗi của Bắc Kinh, khi

cách cư xử của quốc gia này trên Biển Đông trở nên không thể chấp nhận.

Câu chuyện đối ngoại chính trị tương tự cũng xảy ra với Nhật Bản trong mối quan hệ Trung Nhật. Không lâu lắm, vào khoảng năm 2009, khi đảng Dân chủ Nhật Bản lên nắm quyền, có cảm giác rằng Tokyo đang chuyển hướng dần về phía Trung Quốc và có thể nói là, âm thầm rơi vào tầm ảnh hưởng chiến lược của Trung Quốc. Nhưng những hành động gây căng thẳng do chính Trung Quốc tiến hành ở quần đảo Senkaku và trên biển Hoa Đông Biển Đông đã gạch chéo lên tất cả mọi kế hoạch hợp tác hữu nghị và đẩy Nhật Bản về mối quan hệ ngày càng chặt chẽ hơn với Mỹ.

Một ngoại lệ trong xu hướng phản kháng Trung Quốc lại là Hàn Quốc, theo quan điểm của tác giả cuốn sách này, Hàn Quốc luôn thể hiện "sự phụ thuộc" vào Bắc Kinh. Đã từ lâu Hàn Quốc đã quá coi trọng nền văn minh Trung Hoa và trên thực tế khá lệ thuộc Trung Quốc trong lĩnh vực kinh tế. Để duy trì được khả năng tiếp cận nền kinh tế Trung Quốc, Hàn Quốc đã làm mờ đi những quan hệ còn lại của chính mình. Luttwak đưa ra một dự đoán cho quan điểm chính trị của Hàn Quốc đó là giải pháp "Thoát ly chiến lược", cho rằng không thể xem xét Hàn Quốc là một đồng minh đáng tin cậy trong liên minh phản kháng Trung Quốc.

Không chỉ riêng đối với Hàn Quốc, ngay cả chính quyền Mỹ cũng còn xa mới đạt được sự đồng thuận chống những nguy cơ từ Trung Quốc. Tác giả Luttwak cho rằng, chính sách đối ngoại đối với Trung Quốc của Mỹ bị ảnh hưởng bởi 3 nhóm lợi ích: nhóm thứ nhất là

Bộ Tài chính, nhóm thứ hai là Bộ Ngoại giao và nhóm thứ ba Bộ quốc phòng Mỹ.

Bộ Tài chính đại diện cho nhóm lợi ích của phố Wall. Đối với nhiều tập đoàn kinh tế mạnh của Mỹ, thương mại với Trung Quốc là một nguồn lợi nhuận vô cùng lớn. Bỏ qua nguồn lợi này, các tập đoàn không sẵn sàng. Lợi nhuận trong quý tiếp theo của một năm tài chính quan trọng hơn lợi ích lâu dài của an ninh quốc gia. Vì vậy, Bộ Tài chính luôn có quan điểm thân thiện với Trung Quốc.

Bộ Ngoại giao, đặc biệt là trong thời kỳ bà Hillary Clinton không phủ nhận tầm quan trọng hợp tác thương mại với Bắc Kinh, nhưng nhận định rằng, hầu hết các vấn đề lợi ích của Mỹ và Trung Quốc luôn luôn đối kháng lẫn nhau. Công bố chính sách đối ngoại của chính quyền Obama "Trở lại Châu Á - Thái Bình Dương", theo Luttwak, không có gì khác hơn một chính sách đối ngoại chính trị nhằm ngăn chặn Trung Quốc.

Chính sách kiểm chế đối ngoại do Bộ Ngoại giao Mỹ tiến hành, được sự hỗ trợ bởi sức mạnh quân sự của Lầu Năm Góc. Bộ Quốc phòng Mỹ có quan điểm coi Trung Quốc là "kẻ thù chính" đồng thời lên kế hoạch tác chiến chiến lược, đưa ra các đơn đặt hàng vũ khí mới với quan điểm coi Trung Quốc là "đối tượng tác chiến số 1".

Đánh quy bằng đòn phong tỏa. Tuy nhiên, tác giả Luttwak khẳng định, giải pháp quân sự để giải quyết vấn đề Trung Quốc là không thể được xét trên mọi góc độ, ngay cả trong trường hợp Quân đội Mỹ có ưu thế thống trị chiến trường. Trong kỷ nguyên của vũ khí hạt nhân, xung đột vũ trang giữa hai cường quốc quân sự có thể

rất dễ dàng dẫn đến thảm họa toàn cầu.

Từ những quan điểm và phân tích đánh giá đã nêu. Tác giả Luttwak đưa ra những giải pháp nhằm giải quyết những nguy cơ từ phía Trung Quốc, mà theo tác giả là rất nghiêm trọng:

Giải pháp nhằm giải quyết vấn đề nguy cơ Trung Quốc, Luttwak đề xuất phương án gây áp lực địa chính trị chiến lược lên Trung Quốc, với mục đích làm giảm tốc độ tăng trưởng kinh tế của đại lục đến cấp độ không còn có thể gây ra các mối đe dọa, nhằm cân bằng lực lượng trên trường thế giới và loại bỏ khả năng Trung Quốc đạt được quyền thống trị thị trường thế giới. Mục tiêu đó có thể đạt được, nếu chặn được hàng hóa Trung Quốc trên các thị trường của các đối tác chính. Đồng thời với việc ngăn chặn khả năng Trung Quốc tiếp cận các tài nguyên khoáng sản và công nghệ, mang ý nghĩa sống còn với đời sống kinh tế Trung Quốc trong điều kiện hiện nay. Theo ông Luttwak đã có những dấu hiệu đối kháng đại lục trong lĩnh vực kinh tế: Úc cấm các công ty Trung Quốc mua các khu tài nguyên và nguyên liệu thô, Argentina và Brazil đã ra lệnh cấm các doanh nhân Trung Quốc mua các vùng đất đai nông nghiệp của họ, chính quyền Mỹ không cho phép các công ty Trung Quốc bỏ thầu trong các hợp đồng mua sắm công, v.v....

Tất nhiên, có thể gọi giải pháp đó là "phong tỏa kinh tế", đòi hỏi rất nhiều thời gian, sức lực và quan hệ ngoại giao. Trong cái gọi là "phong tỏa địa chính trị Trung Hoa" vị trí then chốt đối với Mỹ lại chính là Nga. Luttwak đã nhận thấy một vấn đề khá rõ nét: Nếu người Mỹ và các đồng minh của họ tiến

hành phong tỏa kinh tế Trung Quốc, vòng phong tỏa này sẽ không thành hiện thực nếu không có sự tham gia của Nga và các nước Trung Á, nằm trong tầm ảnh hưởng của Nga. Ngay cả trong trường hợp cứng rắn hơn, Mỹ phong tỏa quân sự đường biển, Trung Quốc vẫn có thể nhận được những nguồn nguyên liệu thô, năng lượng từ những đối tác Trung Á và châu Âu của họ.

Nếu tham gia phong tỏa kinh tế Trung Quốc có cả Nga và các nước Trung Á, thì nền kinh tế Trung Quốc sụp đổ. Rõ ràng, trong liên minh đối kháng với Trung Quốc, Moscow đóng vai trò then chốt chiến lược. Về vấn đề này, nếu Nhật Bản coi như là một thành viên chống Trung Quốc, ông Luttwak cho rằng Nhật Bản nên bình thường hóa quan hệ với Nga và có những xem xét mang tính xây dựng cho tuyên bố chủ quyền đối với quần đảo Nam Kuril: Tranh chấp nhỏ phải nhường cho lợi ích lớn - một liên minh ngăn chặn Trung Quốc.

Mặc dù không nói ra, nhưng rõ ràng logic Luttwak đã nhận định vị thế vô cùng quan trọng của Nga trong mối quan hệ địa chính trị của Trung Quốc trên bản đồ thế giới. Trung Quốc cần Nga như một đối tác chiến lược sống còn trong khi Nga thì không. Về nguyên tắc, Nga có thể loại bỏ khả năng hợp tác kinh tế với Trung Quốc, dù có những tổn thất lợi ích không hề nhỏ. Trung Quốc đứng vị trí hàng đầu trong kinh doanh thương mại với Nga, nhưng Nga hoàn toàn không mua và không có những lợi ích mang tính tồn vong từ Trung Quốc. Đối với Trung Quốc, vấn đề thương mại thông suốt với Nga đóng vai trò sống còn có tính chiến lược trong hiện tại và tương lai.

Lịch sử thế giới đã chứng

minh một chân lý mà Luttwak một lần nữa chứng minh lại: Trước nguy cơ một quốc gia trở thành một thế lực với những chính sách mang tính áp đặt ảnh hưởng cao, các quốc gia khác sẽ liên kết lại trong các hoạt động phản kháng hiệu quả. Trong trường hợp này có Trung Quốc.

Nhưng vấn đề tồn tại ở điểm, không phải lúc nào logic của sự cân bằng lực lượng cũng có ưu thế trước một thế lực áp đặt đơn cực. Trong lịch sử quan hệ thế giới không ít những ví dụ cho thấy, các quốc gia nhỏ hơn không chống lại được quyền lực ảnh hưởng của một cường quốc thường là có nguyên nhân quan trọng không có khả năng tổ chức được những hoạt động phản kháng tập thể (collective action problem) bản thân các nước thành viên cũng không có khả năng huy động các nguồn lực trong nước để đẩy lùi nguy cơ, cũng như sự không có sự chắc chắn về mối nguy hiểm chính đến từ hướng nào.

Từ góc nhìn của Luttwak cho thấy: sự trỗi dậy của Trung Hoa đại lục trong giai đoạn gần đây đã gây lên những hoài nghi, lo lắng, và thậm chí sự phản kháng trong nhiều học giả, các nhà chính trị và các nhà lý luận chiến lược đối ngoại trong nền kinh tế toàn cầu hiện nay. Giải pháp phong tỏa nền kinh tế Trung Quốc từ một góc độ nào đó, có thể phản ánh những quan điểm của các chính trị gia phương Tây.

Lịch sử các cuộc đấu tranh kinh tế - chính trị đương đại sau Đại chiến thế giới lần thứ II cho thấy những mâu thuẫn đối đầu và sự phát triển mạnh mẽ. Sự trỗi dậy của Trung Quốc có thể không khác gì hơn như một áp lực địa chính trị buộc các nước trong khu vực và trên thế giới có một quan điểm, một góc

nhìn và sự phát triển mới. Tương tự như Ấn Độ, trước những áp lực của Trung Quốc trên biên giới và trên Ấn Độ Dương, Ấn Độ cũng có những giải pháp đáp trả mạnh mẽ, như xây dựng một lực lượng hải quân hùng mạnh và sẵn sàng cho mọi hoạt động, từ đối ngoại chính trị đến đấu tranh vũ trang.

TRINH THÁI BẰNG

Chuẩn tướng Lương xuân Việt, vị tướng Mỹ gốc Việt đầu tiên là một vinh hạnh lớn lao không riêng cho gia đình Chuẩn tướng, mà cho cả Cộng đồng người Việt ở hải ngoại và nước Việt.

TNNVQG xin chia vui cùng gia đình của Tướng Việt, cầu chúc Ông gặt nhiều thành quả trong chức vụ mới và trong tương lai. Ông đã nối nghiệp một cách vẻ vang thân phụ là một chiến sĩ của VIỆT NAM CỘNG HÒA.



TƯỚNG QUÂN ĐỘI MỸ GỐC VIỆT ĐẦU TIÊN CHUẨN TƯỚNG LƯƠNG XUÂN VIỆT



Đại Tá Lương Xuân Việt, hiện là Tư lệnh phó Sư Đoàn 1 Không Kỵ Hoa Kỳ đã được Chính Phủ và bộ Quốc Phòng Hoa Kỳ thăng cấp bậc Chuẩn Tướng Lục Quân từ ngày 20 tháng 5 năm 2014. Đây là vị tướng Hoa Kỳ đầu tiên người Mỹ gốc Việt. Xin thông báo tin vui đến quý quý đồng hương, cũng là niềm hãnh diện chung cho cộng đồng người Việt ty nạn cộng sản tại hải ngoại. Vài nét về Chuẩn Tướng Lương Xuân Việt (trích Wikipedia)

Lương Xuân Việt là con trai duy nhất trong gia đình có 7 chị em gái. Ông còn thân mẫu năm nay 77 tuổi sinh sống tại Los Angeles. Thân phụ ông đã qua đời năm 1997 tại California. Cha ông là cựu thiếu tá Thủy quân Lục chiến quân đội Việt Nam Cộng hoà.

Khi qua Mỹ vào năm 1975, Lương Xuân Việt chưa đầy 10 tuổi và gia đình ông đã chọn thành phố Mountain View, California để sinh sống. Sau khi tốt nghiệp cử nhân tại University of Southern

California (USC) tại thành phố Los Angeles, ông tình nguyện vào quân đội, mang cấp bậc Thiếu Úy Bộ Binh 1987 và được chọn vào danh sách sĩ quan hiện dịch. Đồn trú Colorado, ông lần lượt giữ chức vụ trung đội trưởng, rồi đại đội phó Bộ Binh.

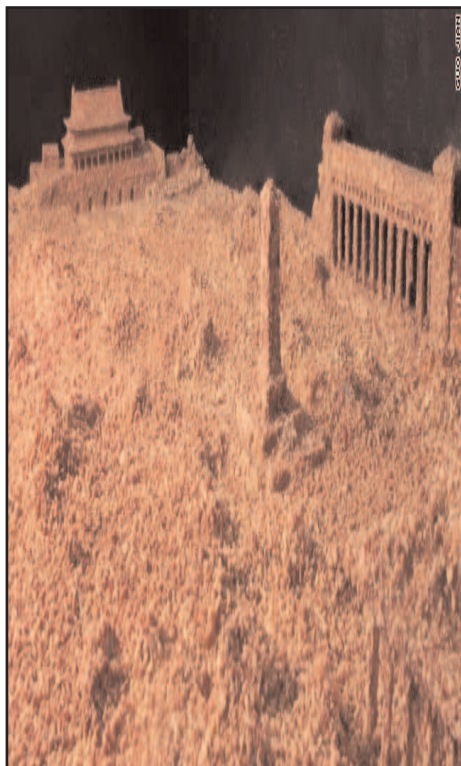
Ông có khả năng chỉ huy và được đề bạt sang phục vụ Sư Đoàn 101 Nhảy Dù, lần lượt giữ các chức vụ đại đội trưởng, tiểu đoàn trưởng rồi lữ đoàn trưởng. Ông lần lượt giữ các chức vụ tác chiến cấp Trung đội, Đại đội, Tiểu đoàn, cũng như Tham mưu và Huấn luyện. Trước khi được thăng cấp Đại Tá và được bổ nhiệm vào chức vụ Lữ Đoàn Trưởng Lữ Đoàn 3, Sư Đoàn 101 Nhảy Dù, ông đã làm Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 2, Trung Đoàn 505 Nhảy Dù Hoa Kỳ vào năm 2005 và chiến đấu tại chiến trường Iraq với cấp bậc Trung Tá để phục vụ "Chiến Dịch Người Iraq Tự do". Thăng cấp Đại Tá, ông trở thành lữ đoàn trưởng cho chiến trường Afghanistan. Năm 2012, được cử về đại học Stanford để tham gia huấn luyện chính trị cao cấp.

Sau 27 năm phục vụ trong quân đội Hoa Kỳ, ngày 20 tháng 05, 2014 ông được Chính phủ Hoa Kỳ thăng cấp chuẩn tướng bộ binh. Người tướng đầu tiên quân đội Hoa Kỳ gốc Việt Nam.

HUY SƠN

05/06/2014

GUA JIANG NGƯỜI KHÔNG MUỐN QUÊN



Guo Jian - The Square
(nguồn ảnh CNN)
Tác phẩm **Quảng trường**
của **Guo Jian**
thực hiện bằng 160 kí lô thịt
lợn

- Nghệ sĩ Guo Jian, người Úc, gốc Tàu vừa bị nhà cầm quyền Tàu trục xuất chỉ 1 ngày sau khi ông được phỏng vấn về tác phẩm mới nhất có tựa đề "Quảng trường", để mặc niệm và ghi lại hồi ức thời ông tham dự cuộc biểu tình tuyệt thực ở Thiên An Môn 25 năm trước, ngày mà 200.000 Bộ đội Giải phóng Nhân Dân Tàu (People's Liberation Army) được lệnh dùng súng và xe tăng nghiền nát dân Tàu, nghiền nát cuộc hội tụ đòi hỏi tự do, dân chủ của hàng vạn sinh viên và người dân trong nước.

25 năm trước, nơi đây, Bộ đội Giải phóng Dân Tàu đã giải phóng dân Tàu.

Máu dân Tàu đã đổ xuống nơi đây. Da thịt dân Tàu be bết nơi đây.

Máu thịt của những người dân tụ tập nơi đây chỉ để nói lên điều mà họ hằng mong muốn: "Chúng tôi muốn tự do, chúng tôi muốn dân chủ".

Chỉ có vậy, mà máu thịt họ đã tô đỏ quảng trường.

25 năm sau, tái dựng lại cảnh giết người trên quảng trường be bết máu thịt này, vì không được phép dùng thịt người như nhà cầm quyền cộng sản, nghệ sĩ Guo Jian đã phải dùng thịt heo nghiền nát. 160 kí lô cả thấy.

Đứng trước tác phẩm này, ai sẽ nhớ lại, ai sẽ quay lưng cúi đầu nhắm mắt, và ai sẽ tự hỏi:

Sao quảng trường hoành tráng, thành quả XHCN của chúng ta lại phải bồi đắp bằng máu thịt của chính dân mình?

Sao cái thế lực cầm quyền này vẫn còn có thể mở miệng mà xưng là đảng lãnh đạo vì dân?

Đã 25 năm từ ngày Thiên an Môn tắm máu.

Ai còn nhớ? Ai đã quên. Ai còn chưa biết?

Nghệ sĩ Guo Jian đã không muốn ai quên đi.

Và ông muốn tác phẩm của ông sẽ không cho phép ai quên đi được.

Đã hơn 25 năm từ ngày máu và thịt đỏ thắm Thiên An

Môn.

Đã hơn 42 năm từ ngày Huế Mậu Thân đổ máu.

Đã hơn 56 năm từ ngày có đứa ký tên vào cái bản Công hàm Phạm Văn Đồng.

Đã hơn 26 năm từ ngày 64 người lính tay không bị bắn chết trên đảo Gạc Ma.

Đã lâu rồi, đã lạnh rồi những nắm mồ hoang lạnh của những tử sĩ bị bỏ quên trên biên giới Việt-Trung 1979.

Đã lâu rồi thời đấu tố, thời cải cách ruộng đất, thời đêm đêm pháo kích vào thành phố...

Đã lâu rồi, lâu lắm rồi, liệu chúng ta có được phép quên đi?

Không. Với những người nghệ sĩ như Guo Jian, người ta không dễ gì mà quên, không dễ gì mà quay lưng chạy trốn.

Tác phẩm của ông khiến lịch sử Thiên an Môn 25 năm trước hiện về, nguyên con, bê bết máu.

Và riêng chúng ta, chúng ta còn biết bao điều không được phép quên đi, những điều chỉ có trong xã hội chủ nghĩa đỉnh cao định hướng thiên đường.

Ôi... cái đỉnh cao thấy... ớn!

Ngày mai, có lẽ Square1 sẽ ghi tên đi học làm nghệ sĩ.

SQUARE 1

TRONG SỐ NÀY

- Trang Tựa / Tác giả
- 1: HÀNH TRÌNH NGƯỜI XUỐNG ĐƯỜNG **HỒ TẤN VINH**
- 3: CẢM TẠ MIỀN NAM **PHAN UY**
- 4: LÀM SAO NGĂN CHẶN ẬM MƯU THÂM ĐỘC CỦA TRUNG CỘNG **ĐẠI DƯƠNG**
- 6: CS VIỆT NAM VÀ TRUNG CỘNG SẼ SỤP ĐỔ NHƯ LIÊN SÔ VÀ ĐÔNG ÂU TẠI SAO?

CHU CHI NAM

- 10: KHÔNG THỂ ĐỪNG DƯỚI LÁ CỜ 1 SAO ĐỂ CHỐNG LÁ CỜ 5 SAO **BS TRẦN MỘNG LÂM**
- 11 TỪ CÔNG HÀM **ĐẾN CONG HÀM**
- KHÔNG BIẾT TÁC GIẢ**
- 13 GIÀN KHOAN 981 & CÁI CHẾT CỦA CS VIỆT NAM
- TS NGUYỄN PHÚC LIÊN**
- 15- LÁ CỜ NGƯỜI VỢ LÍNH
- MỘT NGƯỜI VỢ LÍNH**
- 16: HẬN THÙ NAM BẮC **TRỌNG ĐẠT**
- 19: KẾ ĐÁNH QUY TRUNG QUỐC **TRỊNH THÁI BẰNG**
- 22: TƯỚNG MỸ GỐC VIỆT ĐẦU TIÊN **HUY SƠN**
- 23 GUA JIANG NGƯỜI KHÔN MUỐN QUÊN **SQUARE 1**

39 NĂM SAU.. DÂN LÀNH CHỦ ĐẢNG, 'CHÁU NGOAN' RỪA 'BÁC HỒ' !



Dân Sài Gòn biểu tình



Budapest 19-5-2014
Du sinh biểu tình
Toà Đại sứ Việt Cộng tổ chức



TNNVQG

XIN CẢM TẠ TÁC GIẢ CÁC BÀI TRONG SỐ BÁO NÀY

Nhận được sự ủng hộ của: BS Trần Phước Thọ 30€, Ông Nguyễn Tấn Huệ (Ý) 50€, Bà Trịnh Phi Hoà 20€

XIN CHÂN THÀNH ĐA TẠ

TNNVQG ra định kỳ hàng ba tháng.

Mục Diễn Đàn tự do là diễn hội tụ các tiếng nói yêu chuộng tự do dân chủ, không chấp nhận độc tài đảng trị. Mong được đón nhận ý kiến, bài vở phù hợp với tôn chỉ đề ra (những bài đã gởi cho các báo khác, xin cho biết rõ) hay yểm trợ phương tiện của quý độc giả.

* Thư từ, bài vở, xin gởi về địa chỉ: TNNVQG nêu ở trang bìa.

* Phương tiện yểm trợ, xin đề: **THANH PHƯƠNG THƯ QUẢN**

37, rue Brillat Savarin- 75013 Paris (FRANCE)

Expéditeur:

Trăng nói Người Việt Quốc Gia
C/ Mr Nguyễn Minh Tân
6, rue de Rungis
75013 Paris - FRANCE